

Wittgensteinin ”perusajatus” (4.0312) kielen ja ”todellisuuden”
totuus- ja todistusteoreettisen suhteen ilmaisuna.

* ”Haluan sanoa, ettei korjaamattomia asiointiloja ole”. * ¹

Mika Olsson 27. 9. 2017 Espoo
wittgensteinintikkaat@gmail.com

---

¹ Se, että *ajattelumahdollisuuksien piiri on rajaton* merkitsee juuri *tätä*, ja ilman © ”ortodoksista mystiikkaa”. (Jevgeni Vodolazkin , Arsenin neljä elämää s. 341 , Into Kustannus Oy , paino Riika 2015 .)

S I S Ä L L Y S

Merkintätavoista

Tiivistelmä

Johdanto 1

1. Kysymysten asettelusta 2
2. Mitä ovat *tosiseikat* ? 3
3. Miksi *tosiseikat tulee rajata* ? 5
4. ”U – kieli” ? 6
5. *Tosiseikkojen logiikka* I ? 11
6. Korrespondenssiteorian ”logiikka” ? 13
7. ”Riippumattomuus” ? 14
8. ”Ristiriidattomuus” ? 19
9. ”Riippumattomuuden” säännöt ? 22
10. ”Todellisuuden” käsittäminen ? 26
11. *Tosiseikkojen logiikka* II ? 30
12. ”Ristiriidan” kiertäminen / ylittäminen ? 38
13. ” ” ”Kielestä” ” ” / ”Todellisuuden” olemassaolosta ? 47

L i i t e

S a n a s t o

L ä h t e e t

Merkintätavoista

”Luovat ratkaisut” , kuten yläindeksiin kirjoittaminen ja ”ranskalaisen viivan” menetelmä poissa. Ei pisteitä keskellä lausetta. Lainausmerkkejä vähemmän. Siellä täällä kaksinkertaisia tyyliin ”lauseen ”totuus tai epätotuus”” , ja muutamaaan otteeseen myös kolmesti tyyliin ” ”lauseen ”totuuden tai epätotuuden”” mahdollisuus ” . Lainausmerkki – ”viidakkoa” karsittu edelleen niin, että ”leipätekstissä” esiintyvät siteeraukset Wittgensteinin ”lauseista” *kursivoituina* / välilyönneinkin erottuviksi tehtyinä. Jos *kursiivi* jo alunperin, niin alleviivaten aina ”leipätekstissä”. Itse en käytä kursiivia lainkaan. Vain alleviivaukset ja / tai painotukset + v ä l i lyönnit, ja rivivälin harvennukset korostamista varten. Kirjain – koon muutos 14 / 16 , kuin myös ISOT kirjaimet (, vaikka saattaakin vaikuttaa ☺ ”h u u tamiselta”) lisäksi käytössä kiinnittämään huomiota.

”Leipätekstin” siteeraukset, ”otteet” Wittgensteinin ”pykälistä” ilman edeltäviä tai välissä olevia pisteitä, vaikka ”sanat” eivät peräkkäisiä olisikaan, eivät kuuluisi edes samaan ”lauseeseen”. Pitemmissä, erillään olevissa ei kokonaisissa siteerauksissa sen sijaan pisteet mukana. ”Leipätekstissä” esiintyvien Wittgensteinin ”lauseitten” numerokoodit (useimmiten) loppuviitteessä, eivät keskellä tekstiäni. Mikäli siteeraukset toistuvat en (tavallisesti) enää mainitse ”numerointia”.

Johdannossa käytettyjä Wittgensteinin ”lauseita” en ole numerokoodannut. Poikkeuksena (tärkeytensä vuoksi) luku 12 .

Alaviitteet ² olen siis korvannut loppuviitteillä. Tärkeät viitteet riviväliä harventaan. Tässä erikseen mainiten : xi , xii , xiii , xxix , xxxii , xl , xlv , li , lv , lxiii , lxxxv .

Harkiten muokannut ”leipätekstin” siteerauksia. Esimerkiksi *ei pidä yhtä* saattaa olla muodossa *yhtäpitävyyden puute* (2.222) , ja niinkin vapaasti, että *jotakin yhteistä totuuden tai epätotuuden mahdollisuuden* ilmaisuna (, kun alun perin *jotta voisi oikein tai väärin* (2.16 – 2.161 – 2.17 , 2.21) .

---

2 Poikkeuksena ☺ tämä, ja etusivulla oleva.

Wittgensteinin ”perusajatus” (4.0312) kielen ja ”todellisuuden” totuus- ja todistusteoreettisen suhteen ilmaisuna.

”Kuvateorian” totuus- ja todistusteoreettinen tulkinta.

Tiivistelmä

Niitä ”lauseita”, joiden ”totuus tai epätotuus” on korrespondenssiteorian perusteella todistettavasti, ja ristiriidattomasti, mahdollinen, ei voi osoittaa millään *etukäteen yhdellä kertaa* logiikan ”menetelmällä” / ”algoritmilla”. *Mikään ei voi edustaa toiseikkojen logiikkaa* : *Todellisuuden kuvia* ei voi johtaa. - Siten Ludwig Wittgenstein esitti, ennakoi ”ratkaisuongelman” kielteisen vastauksen so. Alan Turingin ”tuloksen” vuodelta 1936 - Kurt Gödelin ”teoreemoista” v. 1931 puhumattakaan. ⁱ

Johdanto

Liitteessä käytetyt Wittgensteinin ”lauseet” / ”pykälät” numeroinneillaan. Järjestyksessään 1 2 3 jne. , alleviivaten ja / tai painottaen tärkeimmät. ”Pykälät” myös sanastoon ”termien” merkitysten selitysten yhteyteen sen mukaan, miten tulkintaa kussakin kohdassa tukevat.

Alla lyhyesti, lukujen esittelyt.

Jos jokin on *Loogis-filosofisessa tutkielmassa* helposti kiinniotettavaa, niin Wittgensteinin tehtävä. Tästä ensimmäisessä luvussa.

Toinen luku : *Tosiseikoilla* kaksi ”merkitystä”. Vain ! ”lauseena”. Periaatteessa mikä tahansa, vaikkapa suomen kielen, jo ”jotakin” esittävä ”lause”. Toiseksi *tosiseikka* merkityksessä *lause on todellisuuden kuva* : pelkkää ! ”lausetta” käytetty, *ajateltu* niin, että *lause voi olla tosi tai epätosi*. *Tosiseikan* kolmannesta, tavallisesta ”merkityksestä” sanastossa - kuin myös luvussa 10 (W : n tyyliin).

Kolmas luku : *Tosiseikkoja* ei toisessa ”merkityksessään”, eikä siten ”kolmannesakaan” vielä ole. Todistettavasti. - Russellin paradoksi!

Neljäs luku : ”Universaali – kieli” Wittgensteinin *pyrkimyksen* välttämätön ”ehto”. ”U – kieli” on hänen *maailman substanssi* – ”oppinsa” ensimmäinen ”piiri” / ”kerros”, jossa tehtävänä *sisältä päin* osoittaa *todellisuuden kuvat*. - *Maailman substanssin* toisestakin ”kerroksesta”. - ”Mitä” Wittgenstein kysyy ?

Viides luku : Korrespondenssiteoria ”kuvateorian” taustalla. Yhdessä Russellin paradoksin johtopäätöksen kanssa. - Miten *lause on todellisuuden kuva* ?

Kuudes luku : Edelleen Russellin paradoksista. Totuusteorian filosofiaa / ”(ontologinen) realismi”. Johdatusta ”riippumattomuuteen”.

Seitsemäs luku : ”Riippumattomuus” on korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuuden” välttämätön ”ehto”. Muuten ajaututaan ”kehään” t a i ”noidan – ”kehään””. Edelleen Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” molemmista ”kerroksista”. ” U – kielen ”itseensä – ”viittaavuus”” ” keskeinen Wittgensteinin *pyrkimykselle*. Se *sisältä päin rajaaminen*.

Kahdeksas luku : Näytän ”riippumattomuuden” korrespondenssiteorian välttämättömänä ”ehtona” käyttämällä ”epäsuoraa todistusta”.

Yhdeksäs luku : Totuusteorian lähtökohdasta, että ”mitään ”u – kielessä” ilmaistavissa – olevaa” ei voi, ei edes periaatteessa asettaa ”todellisuuden” kanssa ”vastavuus tai vastaamattomuus – ”suhteeseen””, ja siten *vertaaminen todellisuuteen* on mahdotonta. - On osoitettava ”lauseen ”yhteys ”todellisuuteen” ” ” / *jotakin yhteistä todellisuuden kanssa* , että ”lauseen ”totuus tai epätotuus”” on todistettavasti ”mahdollinen”. - Wittgensteinin *mystiikka* korrespondenssiteorian ”logiikan” ilmaisuna.

Kymmenes luku : ”Riippumattomuuden” ensimmäisestä ”säännöstä” seuraa, että ”todellisuus” määritettävissä korrespondenssiteoriaa itseään käyttämällä. ”U – kielen” soveltamalla. Wittgenstein aloittaa kirjansa johdonmukaisesti.

Yhdestoista luku : ”Siitä”, miten *kuvan kuvaamismuoto* on mahdollinen.

Kahdestoista luku : *Todellisuuden kuva* / ”lause ”todellisuuden kuvana”” *osoittaa toisen loogisen paikan* ””itsensä”” *ulkopuolella* , eikä *toista loogista paikkaa v o i sanoa*. (4.0641 , 4.1212)

Kolmastoista luku : ”Todellisuuden” olemassaolo *toisten loogisten paikkojen i l – m a i s u n a*. ”Tosista ”todistumattomista”” . - Spekulaatiota ”P vs. NP” .

1. Kysymysten asettelusta

Loogis-filosofisen tutkielman esipuheessa Wittgenstein sanoo - esitän vain keskeiset ”kohdat” - *kirja pyrkii vetämään rajan ajatusten ilmaisemiselle, ja että raja voidaan vetää vain kielessä*.

Itse teoksessa hän lausuu filosofiansa tehtävästä, *filosofian tulee selventää ja tarkasti rajata ajatukset*.ⁱⁱ

”Sen tulee rajata ajateltavissa oleva ja samalla se, mitä ei voida ajatella.

Sen tulee rajata ajattelumahdottomuudet sisältä päin rajaamalla ajattelumahdollisuuksien piiri”. (4.114)ⁱⁱⁱ

Wittgenstein asettaa tehtäväkseen *rajata sisältä päin ajattelumahdollisuuksien piiri.*

Mistä ajattelumahdollisuuksien piirin rajaamisessa on kysymys ?

Miksi tulee rajata ? - Ajattelumahdottomuudet !

Entä, mitä merkitsee *sisältä päin / kielessä* ?

Kysymällä vielä kahdesti päästään itse ”asiaan”, Wittgensteinin *tikkaille*, nähdäkseen sitten mahdollisesti, lopulta - *tikkaat kiivettyään - maailman oikein.*^{iv}

”Logiikan avaruuteen sijoittuvat tosiseikat muodostavat maailman”. (1.13)

Vastaukset *ajattelumahdollisuuksien piirin rajaamiseen* saadaan Wittgensteinin ”perusajatuksen” keskeisten ”termien” merkityksestä. - Avaimena hänen muut ”lauseensa”.

”Lauseiden mahdollisuus perustuu periaatteeseen, että merkit edustavat olioita.

Perusajatukseni on, että ’loogiset vakiot’ eivät edusta mitään ; että mikään ei voi edustaa tosiseikkojen logiikkaa”. (4.0312)

Jos *mikään ei voi edustaa tosiseikkojen logiikkaa* , niin mitä ovat *tosiseikat* , ja edelleen, m i t ä on *logiikka* , jota *mikään ei voi edustaa* ?

Jos ensimmäiseen kysymykseen on helppo vasta, niin ”toisen” kanssa riittääkin tekemistä pitkin *kiipeämisen - yläpuolelleen.*

Vaikka *kiipeämistä* riittää, niin ”perusajatuksen” merkitys mahtuu yhteen ”lauseeseen” : Niiden ”lauseiden” *logiikkaa* , joissa *lauseyhteydessään merkitsevät nimet, sanat suhtautuvat toisiinsa eräällä e r i t y i s e l l ä tavalla , e t t ä* muodostavat *todellisuuden kuvia, ei voi edustaa mikään*^v ; kuten ”algoritmi”.

2. Mitä ovat *tosiseikat* ?

”Kuvatkin on tosiseikkoja”. (2.141)

”Tosiseikkojen loogiset kuvat ovat ajatuksia”. (3)

”Merkkiä, jolla ilmaiseimme ajatuksen, sanon lausemerkiksi. - Lause on lausemerkki projektiivisessä suhteessaan maailmaan”. (3.12 , alleviivauksen jatko (3.14))

”Lausemerkissä sen elementit - sanat - suhtautuvat toisiinsa eräällä erityisellä tavalla.

Lausemerkki on tosiseikka”. (3.14)

”Käytetty, ajateltu lausemerkki on ajatus”. (3.5)

Ensin saadaan - *lause projektiiivisessa suhteessaan maailmaan on tosideikka.*

Toinen askel, tai miks’ ei, *tikkaiden puola on* -

”V a i n lauseet, jotka ovat todellisuuden kuvia, voivat olla tosia tai epätosia”. (4.06) ^{vi}

Vastaus, ”mitä ovat *tosideikat* ? ”, on varsin yksinkertaisella ”yhtälöllä” (3.12 + 3.14 + 3.5 + 4.06) se, että *tosideikat* merkitsevät *lauseita, jotka voivat olla tosia tai epätosia* (4.06), *k u n lauseita* o n *käytetty, ajateltu* (3.5) n i i n e t t ä ^{vii} *l a u – s e e t o v a t lausemerkkejä projektiiivisessa suhteessaan maailmaan.* (3.12 + 3.14)

Lause on siis ”jotakin”, joka ”j o o n” ^{viii} *tosideikan, projektiiivisessa suhteessaan maailmaan olevan lausemerkin*, ”mahdollisuuden” ilmaisuna. T ä s s ä ajatelmahdollisuuden ”merkityksessä” pelkkä, mikä tahansa *sen ja sen asiain-tilan esittävä LAUSE on tosideikka* ^{ix}.

V a s t a *käytettynä, ajateltuna lause on lausemerkki - tosideikka todellisuuden kuvan merkityksessä* - joka v o i o l l a ”totuutensa tai epätotuutensa” mahdollisuuden ilmaisu.

Todistettavasti.

”On ilmeistä, että meidän on lauseiden analyysissä päädyttävä elementaarilauseisiin, jotka muodostuvat välittömästi toisiinsa liittyvistä nimistä.

Tässä herää kysymys, miten lauseyhteys syntyy”. (4.221, alleviivaus jatkuu (5.01))

”Nimet esiintyvät lauseissa vain elementaarilauseiden yhteydessä”. (4.23)

”Lauseet ovat elementaarilauseiden totuusfunktioita. (Elementaarilause on oma totuusfunktionsa)”. (5)

”Elementaarilauseet ovat lauseiden totuusargumentit”. (5.01)

Tosideikoissa on kyse ”lauseista”, jotka *voivat olla tosia tai epätosia* todistettavissa olevalla ”t a v a l l a” *totuusargumenttiensa totuuteen tai epätotuuteen* perustuen ^x. ”Pykälällä” (4.23) on siis totuus- ja todistusteoreettinen! ”merkitys” ^{xi}.

Tosideikat ovat ”lauseita”, joiden ”totuus tai epätotuus” on ”muuttuja” *totuusargumenttiensa totuuden tai epätotuuden* suhteen.

Se, että *elementaarilause on oma totuusfunktionsa* merkitsee, e t t ä *elementaarilauseella / lauseen totuusargumentilla* e i o l e e n ä ä *totuusargumenttejaan.* N ä i n välttämättä mahdollisen ! ”ad infinitum” kierteen!

Elementaarilauseen "totuus tai epätotuus" perustuu (siihen) ! "lauseeseen "itseensä"", jonka *elementaarilause / totuusargumentti on* ; siihen, että "lause" on jo todellisuuden kuva.^{xii} - *Elementaarilause ei ole enää itsensä kuva*^{xiii} .

"Lauseeseen "itseensä"" pitää , kirjaimellisesti ! , sisällään "sen" , mistä "kuvateoriassa" on totuus- ja todistusteoreettisesti lopulta, Wittgensteinin "perusajatukseen" (4.0312) johtaen, kysymys.

Näin ollen ! "se" / *tosiseikat* , minkä ja mitä logiikkaa *mikään ei voi edustaa muodostuu* niistä "lauseista" , joiden "totuus tai epätotuus" on todistettavasti^{xiv} mahdollinen (, ja "perusajatukseenkin" alustavasti, Gödel v. 1931 / Turing v. 1936 , vastattu) .

3. Miksi *tosiseikat* tulee rajata ?

Miksi ajattelumahdollisuuksien piiri on rajattava ? Mitä pelkästään ! "pykälä" (4.06) kertoo?

Sen, että "totuutensa tai epätotuutensa" edes "mahdollisuuden" suhteen päteviä "lauseita"^{xv} ei , ei vielä, ei enää ole, vaan tämän "olemattomuuden" seurauksena vasta -

"Luomme itsellemme *tosiseikkojen kuvia*". (1.13 , 2.1 , 2.141 , 3 , 3.12 , 3.14 , 3.5 , 4 , 4.06)

Sillä "tavalla" *käytettyjä, ajateltuja lauseita / lausemerkkejä* ei vielä ole, että *lausemerkit ovat* - on voitu osoittaa *olevan* - *projektiivisessa suhteessaan maailmaan* sen ilmaisuja, että *lauseet voivat olla tosia tai epätosia*.

Mielekkäitä lauseita ei vielä ole. Puhumattakaan *kokonaisuudesta* !

"Ajatuksia ovat mielekkäät lauseet". (4 , 4.0031 , 4.06)

"Lauseiden kokonaisuus on kieli". (4.001)

Mielekkäiden lauseiden kokonaisuuden osoittaminen on se, mihin Wittgenstein pyrkii. Etukäteen yhdellä kertaa osoittaa *kaiken kuvauksen olemus ja siten maailman olemus*.^{xvi}

Kysymys ei ole siis mistään, "Überwindung der Metaphysik durch die logische Analyse der Sprache"^{xvii} , niin loogikko kuin Wittgenstein onkin.

Mielekkäiden lauseiden "vielä – olemattomuuden" ymmärtäminen on "A & O" *Loogis-filosofisen tutkielman* käsittämiseksi, etenkin koskien "kuvateoriaa" ja Wittgensteinin "perusajatusta" ! - Ei ihan vähäinen "a & o" .

Wittgenstein onkin *pyrkimyksineen alussa* ”totuuksista” / *tosiseikoista* puhdistetun ”tyhjän pöydän” äärellä - ”Pilatus” ☺ – kysymyksensä kanssa - ja syykin on ilmeinen.

Russellin paradoksi. ^{xviii}

”Kaikki filosofia on ’kielen kritiikkiä’. (Vaikkakaan ei Mauthnerin esittämässä mielessä.) Russellin ansiota on, että hän osoitti, miten lauseen näennäinen looginen muoto ei välttämättä ole sen todellinen muoto”. (4.0031)

Logiikan avaruuteen sijoittuvia tosiseikkoja ei vielä ole.

Tosiseikat / todellisuuden kuvat / lauseen todellinen muoto on osoitettava : Käytämällä, ajattelemalla lausemerkkejä - lauseita lausemerkkeinä - projektiivisessä suhteessaan maailmaan.

Se, että *tosiseikkojen logiikassa* on kysymys ”lauseiden ”totuuden tai epätotuu-den”” todistettavuuden ”logiikasta” on Russellin paradoksin jälkeen enemmän kuin luonnollista. Välttämätöntä.

Logiikka on määritelmän mukaan -

”ajattelun lakien, tiedon yleisen muodon, muodollisesti pätevän päättelyn ja todistamisen sääntöjen tutkimusta” ^{xix} .

Siksi / Russellin paradoksi, se *maailma* (1.13) , mitä Wittgenstein loogikkona tutkii, mihin *pyrkii* , muodostuu todellakin vasta ”todistamisen sääntöjen” määräämällä tavalla ”todeksi tai epätodeksi” todistettavista ”lauseista”. ^{xx}

Wittgenstein otti siis, vuosikymmen Russellin paradoksin jälkeen, Bertnard Russellin työtoverina haasteen vastaan ^{xxi} .

Vastata kysymykseen *lauseen todellisesta muodosta, pyrkimällä rajaamaan ”niiden* ”lauseiden”” *piiri / kokonaisuus , jotka voivat olla tosia tai epätosia todistettavissa – o l e v a l l a* ”tavalla”. Sortumatta Russellin paradoksin kaltaisiin *ajattelu-mahdottomuuksiin* , ristiriidoista puhumattakaan.

Ettei kuitenkaan oltaisi aivan ”tyhjin käsin” / ”Deus ex Machina” – ☺ ilmestysten varassa, niin oletetaan nyt sentään ”kieli”.

4. ”U – kieli” ?

”Universaali – kieli” (vast’ edes ”u – kieli”) on kirjaimellisesti *tosiseikkojen loogisten kuvien* ”B i g – data” / ”raaka – materiaali”.

Maailman - logiikan avaruuteen sijoittuvien tosiseikkojen - substanssi. ^{xxii}

Kun tehtävänä on osoittaa kaikkien jossakin ”kiele *s s ä* ! ” muodostettavissa olevien ”lauseiden ”joukosta” ” *v a i n* ! ” ne ”lauseet” , jotka voidaan osoittaa *todellisuuden kuviksi* , eli ”lauseiksi” , joilla voidaan osoittaa olevan ! ’ yhteys ”todellisuuteen” ’ / *jotakin yhteistä todellisuuden kanssa* ^{xxiii} niin e t t ä *lauseet voivat olla todistettavasti tosia tai epätosia* , **n i i n** ”u – kieli” , jossa mahdollista sanoa (periaatteessa) ”k a i k k i – sanottavissa / ilmaistavissa oleva” , on välttämätön ”ehto”.

Wittgensteinin - *s i s ä l t ä p ä i n* - *pyrkimykselle*.

Mielekkäitä lauseita ei vielä ole. Saati sitten kokonaisuutta !

Ennakolta ”mitään” ei voi poissulkea.

Muuten mistään e t u käteen yhdellä kertaa *kaiken kuvauksen olemuksen ja siten maailman olemuksen ilmaisemisesta* e i voisi olla puhettakaan.

Siksi Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” ymmärtäminen on rakennettavissa ”u – kielen” varaan. Mikä tahansa (luonnollinen) ”kieli” kelpaa , kunhan täyttää ”universaalisuus – ”ehdot”” .

Vaikka Wittgenstein ei varta vasten mistään (edellä esitetyllä tavalla määritellystä) ”u – kielestä” sano sanaakaan, niin ne ! ”rivien välit”.

”.. Logiikassa ei voi olla kysymys pelkistä mahdollisuuksista . Logiikka käsittelee kaikkia mahdollisuuksia ja kaikki mahdollisuudet ovat s e n tosiseikkoja .. ”. (2.0121 , 5.473 , 5.4731 , 5.4732)

”.. Jokaisen mahdollisen merkin on voitava myös merkitä ..”. (2.0121 , 3.12 , 3.14 , 5.473 , 5.4731 , 5.4732)

Toisin sanoen kaikkia ”u – kielen” mahdollisia ”lauseita” määrittää mahdollisuus o l l a *projektiivisessa suhteessaan maailmaan o l e v a* lausemerkki.

Kaikkia ”u – kielen” *mahdollisia ”lauseita” o n* pidettävä *tosiseikkojen logiikan* analyysin lähtökohtana *logiikan avaruuden tosiseikkoina* ; ikäänkuin odottamassa ☺ *käyttämistään, ajattelemistaan - lausemerkinä / lausemerkin ”ominaisuudessa”*.

Kun yhtäkään ! ”lauseetta” ei voi vielä osoittaa ja sanoa, väittää *e d e s* ” ”lauseen ”totuuden tai epätotuuden” ” mahdollisuutta ” , niin -

”.. Logiikan apriorisuus on siinä, ettei ole mahdollista ajatella epäloogisesti”. (2.0121 , 5.473 , 5.4731 , 5.4732) ^{xxiv}

”Emme voi antaa merkille väärää merkityssisältöä”. (2.0121 , 5.473 , 5.4731 , 5.4732)

Toisin sanoen k a i k k i ”u – kielen” mahdolliset ”lauseet” *muodostavat* *alussa maailman : J o k a i n e n l a u s e o n !* ”vielä – v a i l l a ”totuusehtoja” ” o l e v a tosiseikka. ^{xxv} - V a s t a *lauseen todellisen muodon* mahdollisuus. ^{xxvi}

Se, että ”u – kieli” on *maailman, logiikan avaruuteen sijoittuvien tosiseikkojen, substanssi* merkitsee, e t t ä *luomme itsellemme tosiseikkojen kuvia* ”u – kiele s s ä” *sisältä päin* ; korrespondenssiteorian ”logiikan” pakottamana / luku 11 .

Jos se on ”a & o” , että ymmärtää *mielekkäiden lauseiden* ”v i e l ä – olemattomuuden” , niin yhtä lailla tärkeää on nähdä ”u – kieli” - ”merkityksineen” / ”merkityksiä” ilmaisevine ”lauseineen” päivineen - *tosiseikkojen kuvien luomisen substanssina* , ”alustana” , jossa ja vain jossa *tosiseikat* voidaan osoittaa.

”M u u t a” – e i – ole – (alussa) – kuin – ”u – kieli”.

V i e l ä , v a i n ! ”logos” / ”logoksen ! ”k ä y t t ä m i n e n” puuttuu.

Voikin sanoa, että *mielekkäiden lauseiden* osalta ”maailma” on Edmund Husserlin fenomenologista menetelmää muistuttavalla tavalla ”asetettu sulkeisiin”.

”Oliot muodostavat maailman substanssin. Siksi niillä ei voi olla rakennetta”. (2.021) ^{xxvii}

”E l l e i maailmalla olisi substanssia, toisen lauseen mielekkyys riippuisi jonkin toisen lauseen totuudesta”. (2.0211 , allevivaus jatkuu 2.0212 .)

”S i l l o i n olisi mahdotonta hahmotella m i t ä ä n (totta tai epätotta) kuvaa maailmasta”. (2.0212)

Toisin sanoen *toisen lauseen totuus* , edellyttäessään e n s i n todellisuuden kuvana olemistaan, mielekkyytään , muuten *toisen lauseenkaan totuus* e i ole mahdollinen , r i i p p u i s i edelleen jonkin ! ” k o l m a n n e n ” *lauseen totuudesta* jne. ”ad infinitum” / ”loputtomiin” , päättymättömässä ”regressiossa” niin sanoakseni urhoollisesti viimeiseen, ☺ j o ensimmäiseen lauseeseen kaatuen, eikä mitään ”sulkeisiin asetettavaa” käsitystäkään ”maailmasta” olisi !

Ellei lauseyhteydessään merkitseviä nimiä j o olisi , *olisi mahdotonta hahmotella mitään (totta tai epätotta) kuvaa maailmasta*. ^{xxviii}

”Lauseissa käytetyt yksinkertaiset merkit ovat nimiä”. (3.202)

”Nimi merkitsee oliota. Olio on nimen merkitys”. (3.203)

”Vain lauseilla on merkityssisältö. Vain lauseyhteydessä nimillä on merkitys”. (3.3 , 4.23)

Itsestään selvää ! ? - Eikä kuitenkaan niinkään triviaalia ! ^{xxix}

Wittgensteinin kysymys *miten lauseyhteys syntyy* o n k i n kysymys siitä, m i – t e n *nimet esiintyvät lauseissa vain elementaarilauseiden yhteydessä* s i t e n , e t – t ä elementaarilauseet o v a t lauseiden totuusargumentit - m u o d o s – t a v a t lauseiden totuusargumentit ?

Tulkoot ”vastaus” jo siltä osin sanottua, että *elementaarilauseiden yhteydessä nimet merkitsevät elementarilauseiden totuusmahdollisuuksia / lauseiden totuusehtoja* ^{xxx} ; *totuusargumenttien olemassaolon* ^{xxxi} mahdollisuuden - sen, että *lause voi olla todistettavasti tosi tai epätosi* - ilmaisu.

”Vaatimus, että yksinkertaiset merkit ovat mahdollisia, on vaatimus merkityssisällön yksiselitteisyydestä”. (3.23)

Totuus- ja todistusteoreettisesti pätevän ”lauseen” / *projektiivisessa suhteessaan maailmaan olevan* -

”Lauseen merkityssisältö on sen yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute niiden mahdollisuuksien suhteen, että yksityiset asiointilat vallitsevat tai ovat vallitsematta”. (4.1 , 4.2 , 4.23 , 4.25 , 4.3 , 4.4 , 4.41 , 4.431 , 5 , 5.01) ^{xxxii}

Olellainen, se ! - että *sisältää* - ”sekä – että” jääkööt vielä vaiheeseen.

Muuten, pelkkänä lauseena - ei vielä todellisuuden kuvaa *edustavana lausemerkkinä* - *lauseella on merkityssisältö ilman, että lauseen esittämän sen ja sen asiointilan totuusmahdollisuuksista , yhtäpitävyyden tai yhtäpitävyyden puutteen ”mahdollisuuksista” todellisuuden kanssa , on mahdollista sanoa , väittää vielä ”mitään”* ^{xxxiii} . - *Myöntää tai kieltää ”lauseen ”totuutta”* ^{xxxiv} , *kun lauseiden totuusehtoja ei* ole vielä osoitettu.

”Lauseessa asiointila sommitellaan ikään kuin kokeeksi.

Sen sijaan, että sanomme ’tällä lauseella on se ja se merkityssisältö’ , voimme yksinkertaisesti sanoa : ’Tämä lause esittää sen ja sen asiointilan’ ” . (4.031)

”Toinen nimi edustaa toista oliota, toinen toista, ja liittämällä ne yhteen niistä muodostuu kokonaisuus, joka esittää - kuten kuvaelma - yksityisen asiointilan”. (4.0311)

”Jokaisella lauseella täytyy jo olla merkityssisältö. Myöntäminen ei voi sitä lauseelle antaa, sillä juuri merkityssisältöhän myönnetään. Sama koskee myös kieltoa jne. ”. (2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 3.203 , 3.3 , 4.031 , 4.0311 , 4.064 ^{xxxv})

Mielekkäiden lauseiden kokonaisuus, p i i r i tulee rajata siinä yhteydessä / *s a – m a l l a* kertaa, k u n ajattelempa, käytämme lauseita lausemerkkeinä siten, että lausemerkit voivat olla *totuusehtojensa ilmaisu* ^{xxxvi} .

Sen ja sen asiointilan jo esittävää lausetta on käytettävä, ajateltava niin, että o n projektiivisessa suhteessaan maailmaan oleva lausemerkki .

Lauseen j_o esittämä se ja se asiaintila on siis "asetettava sulkeisiin" : Sen ja sen asiaintilan mahdollisuutta täsmätä tai olla täsmäämättä todellisuuden kanssa vas-ta ajatellaan. - Siksi se ! merkityssisältö , mink ä kuva esittää kuvaamismuodollaan (2.22 , 4.2) e_i voi olla "sama" merkityssisältö kuin lauseen j_o esittämä.

Lauseen todellinen muoto, todellisuuden kuvat on osoitettava niin sanoakseni "luomisprosessin" yhteydessä sisältä päin "u – kielessä" , ja kun kerran "prosessi" on logiikan "tehtävä" , niin mikään "yrityksen ja erehdyksen" menetelmä ei käy.

Kysymys kuuluukin : O n k o olemassa, konstruoitavissa "menetelmää" , nykytermein ilmaistuna "algoritmia", joka paitsi ilmaisee "kaikki "u – kielessä" muodostettavissa olevat "lauseet" "niin osoittaa, louhii samalla periaatteessa ! "k a i k – k i - sub specie aeterni / "ajast ' aikaan" - *todellisuuden kuvat* "

Wittgensteinin kysyykin itse asiassa e n s i n , vastatakseen Russellin paradoksiin, "voiko mikään logiikan "menetelmä" edustaa *tosiseikkojen logiikkaa* ?" , vastauksen ollessa sitten kieltävä (4.0312) : Sitä *logiikkaa*, että *toinen nimi edustaa toista oliota, toinen toista niin, e t t ä liittämällä ne yhteen muodostuu tosiasia / todellisuuden kuva ei voi edustaa mikään etukäteen, yhdellä kertaa (logiikan "menetelmä") .*

".. On mieletöntä puhua k a i k k i e n olioiden lukumäärästä ..". (4.1272)

"Loogiset muodot ovat vailla lukua ..". (2.15 , 2.151 , 3.221 , ! 4.0641 , 4.1272 , 4 . 1 2 8 , 5.55 , 5.5571)

"Tosiseikat kuuluvat kaikki vain tehtävään, eivät ratkaisuun". (6.4321)

Wittgenstein päätyykin aivan oikeaan - a la Kurt Gödel ja Alan Turing - "tulokseen" , vaikka ei rohkenekaan ☺ antaa, sanoa s u o r a a n ! "riviensä välistä" pilkottavaa *argumentin peruskuvan totuus- ja todistusteoreettista "merkitystä"* , vaan väittää "merkityksen" / "merkityssisällön" –annon olevan mahdotonta^{xxxvii} , ja näin Wittgenstein kieltää itsensä / (7) ! - Russellin paradoksin "häikäisemänäkö" ?

Jos, kun Russellin paradoksi asetti logiikan kyseenalaiseksi, kaltevalle pinnalle, niin miten on "maailman" ymmärtämisen laita?

Jos, k u n yhtäkään ! "lausetta" , *sen ja sen asiaintilan j_o esittävää lausetta e_i v o i vielä - e i e n ä ä - osoittaa, ja sanoa / väittää "lauseen "totuutta tai epätotuutta"" , e d e s ! "mahdollisuutta" , niin onko "maailma" / "todellisuus" yl i päätään käsitettävissä!*

Jos "maailman" käsittäminen on aluksi pelkkää joutavaa "hälyä ja pauhua"^{xxxviii} , silkkaa "sanahelinää" , niin m i t ä on -

5. *Tosiseikkojen logiikka I ?*

Mitä on ”logiikka”, joka asettaa ”maailman” käsittämisen ”säännöt”, ja ☺ ”sulkee (suuret) suut” ?

Mihin *tosiseikat*, ja niiden, mielekkäiden lauseiden kokonaisuuden osoittaminen perustuu?

M i n k ä l o g i k a n a v a r u u t e e n s i j o i t t u v a t t o s i s e i k k a t m u o d o s t a v a t m a a i l m a n ?
 ”Totuuden” korrespondenssiteorian ”l o g i i k a n”.

”Kuva täsmää tai on täsmäämättä todellisuuden kanssa. Kuva on oikea tai väärä, tosi tai epätosi”. (2.21)

”Kuva esittää merkityssisältönsä”. (2.221, 4.031)

”Kuva on tosi tai epätosi sikäli kuin sen merkityssisältö pitää tai ei pidä yhtä todellisuuden kanssa”. (2.222)

”Kuvateorian”, siis *tosiasioiden / projektiivisessä suhteessaan maailmaan olevien lausemerkkien*, ymmärtämisessä onkin nähtävä, että Wittgenstein esittää j_o ”sen”, mitä korrespondenssiteorian ”logiikka” miltä tahansa mielivaltaiselta *sen ja sen asiointilan esittävältä lauseelta* vaatii, edellyttää.

Vaatii, e d e l l y t t ä ä , e t t ä ” ”lauseen ”totuus tai epätotuus” ” o n todistettavasti mahdollinen ” .

”Kuvateoria” on j_o korrespondenssiteorian ilmaisu. ^{xxxix}

Kysymys on *lauseen esittämän sen ja sen asiointilan* suhteesta ”todellisuuteen” niin, e t t ä *sen ja sen asiointilan* v o i d a a n osoittaa *pitävän yhtä tai olevan yhtäpitämättä todellisuuden kanssa*.

”Saadaksemme selville, onko kuva tosi vai epätosi, meidän on verrattava sitä todellisuuteen”. (2.223)

”Kuvasta itsestään ei selviä, onko se tosi vai epätosi”. (2.224)

”Apriorisesti tosia kuvia ei ole olemassa”. (2.225)

”A priori oikea olisi ajatus, jonka mahdollisuus takaisi sen totuuden”. (3.04)

”Jonkin ajatuksen totuus voitaisiin tietää a priori vain, jos sen totuus olisi todettavissa itse ajatuksesta (ilman vertailukohdetta)”. (3.05)

Kysymys on *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan vertaamisen mahdollisuudesta todellisuuden kanssa* niin, että *yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute* on osoitettavissa.

Voidakseen ”väittää” *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute todellisuuden kanssa lauseen täytyy olla kuva.*

”Lause osoittaa merkityssisältönsä.

Lause osoittaa, miten asiat ovat, jos lause on tosi. Ja lause sanoo, että asiat ovat juuri siten”. (4.022)

”Lauseen täytyy lyödä todellisuus kiinni vaihtoehtoihin kyllä
vai ei.

Sen tehdäkseen lauseen on kuvattava todellisuus täydellisesti -
ti...” (2.06 , 2.1 – 2.11 – 2.12 , 2.201 , 4.023 , 4.1 , 4.25 , 4.3 , 4.41 , 5.01)

Miksi todellisuuden täydellinen kuvaus ?

Siksi, että! ”mitään ”totuusehtoja”” ei ole vielä osoitettu. ”Yhtäkään ”totta tai epätotta ”lausetta”” ” ei vielä ”todistettavasti” ole. Yhdenkään ”lauseen” , tai ”sen” , mitä ”lause esittää” *yhtäpitävyyden tai yhtäpitävyyden puutteen ”ehtoja” todellisuuden kanssa* ei ole vielä osoitettu. On siis osoitettava, näytettävä ! ”k a i k k i ”to-
tuusehdot” ” - *lauseen totuusargumenttien ! ”k a i k k i” t o t u u s m a h d o l -
l i s u u d e t* - että voi *lyödä lukkoon* ”n i i d e n ”*lauseiden*” / *m i e l e k -
k ä i d e n* *lauseiden KOKONAISUUDEN* ” , j o t k a ”todistettavasti ”tosia
tai epätosia”” *lauseen totuusargumenttien ”k a i k k i e n” t o t u u s -
mahdollisuuksien s u h t e e n .*^{x1}

”.. Lause ilmaisee meille jonkin asiaintilan, siksi sen on oltava olemuk-
sellisesti yhteydessä tähän asiaintilaan.

Yhteys on juuri siinä, että lause on asiaintilan looginen kuva.

Väittääkseen jotakin, lauseen täytyy olla kuva”. (4.03)

Korrespondenssiteorian ”logiikan” , ja ”kuvateorian” lyhyt, lyhin ”oppimäärä” on tiivistelmässä, että voidakseen *sanoa, väittää asioiden olevan juuri siten* , kuten *lause esittää asioiden / sen ja sen asiaintilan olevan* , tai olevan olematta, *lauseen täytyy olla kuva ; totuusmahdollisuuksiensa täydellinen kuva.*

Tässä herää kysymys © , miksi *lauseen täytyy olla kuva, että v o i väit-
t ä ä , s a n o a , e t t ä lauseen esittämä se ja se asiaintila täsmää tai on täsmää-
mättä* - vastaa tai on vastaamatta - *todellisuuden kanssa ?*

M i k s i on niin, että -

”Ollakseen kuva tosiseikalla o n o l t a v a j o t a k i n y h t e i s t ä k u v a t t a v a n s a k a n s s a”. (2.16)

”Kuvassa ja kuvattavassa täytyy olla jotakin samaa, että toinen ylipäänsä voisi olla toisen kuva”. (2.161)

”Kuvan kuvaamismuoto on se, mikä kuvalla täytyy olla yhteisenä todellisuuden kanssa, jotta se voisi kuvata todellisuutta juuri niin kuin se sitä kuvaa - oikein tai väärin”. (2.17 , 2.21)

Jotta mikä tahansa muodoltaan täysin mielivaltainen kuva voisi ylipäänsä kuvata - oikein tai väärin - todellisuutta, sillä t ä y t y y o l l a t o d e l l i s u u d e n k a n s s a y h t e i n e n looginen muoto, so. todellisuuden muoto”. (2.18 , 2.21) ?

M i k s i tosiseikalla, lausemerkillä projektiivisessä suhteessaan maailmaan o n o l t a v a j o t a k i n y h t e i s t ä k u v a t t a v a n s a k a n s s a ?

Vastaus on yksinkertaisesti, että vasta ”lauseen ’yhteys ’todellisuuteen’ ” / j o t a k i n y h t e i s t ä k u v a t t a v a n s a k a n s s a t e k e e sen, että *lause on todellisuuden kuva.*^{xli}

Sille, että ”kuvateorian” taustalla on korrespondenssiteoria, on ”syynsä” : Russellin paradoksi. Korrespondenssiteorialla ja Russellin paradoksilla sama lähtökohta.

Kumpikin asettaa minkä tahansa ”lauseen ”totuuden tai epätotuuden”” kyseenalaiseksi. - Se, että ”lause” voi ylipäänsä olla ”tosi tai epätosi” on todistettava.

”Kielen / ”lauseen ’yhteys ’todellisuuteen’ ” ” on osoitettava.

Jos Russellin paradoksia, ”kylän parturi sekä ajaa että ei aja omaa partaansa” / ”jos ajaa, niin ei aja” j a ”jos ei aja, niin ajaa” , voisikin pitää pelkkänä kompana - vaan ei voi romuttaessaan Gottlob Fregen ”logiikan” - niin korrespondenssiteorian ”logiikan” lähtökohta on totuusteorian itsensä asettamana, aivan aidosti © se, että yhtäkään todistettavasti ”totta tai epätotta ”lausetta”” ei vielä ole.

Siten korrespondenssiteorian ”logiikan” on todistettava ”pätevyytensä” , minkä se tekee sellaisella tavalla, e t t ä *Russellin paradoksi raukeaa*^{xlii} totuusteorian j o u - t u e s s a t o d i s t a m a a n ! ”ristiriidattomuutensa” , kumoten samalla (ristiriitaa) astetta heikomman paradoksin. - Fregen ”logiikan” *ajattelumahdottomuuden*.

6. Korrespondenssiteorian ”logiikka” ?

Jos se, että *tosiseikkojen logiikka* perustuu ”totuuden” korrespondenssiteoriaan on helppo nähdä, ”lauseet” (2.21 , 2.221 – 2.225 , 3.04 , 3.05 , 4.031) , niin totuusteorian ”logiikkaa” - ja ”sen” kautta tietenkin *tosiseikkojen logiikkaa* - määrittävät, määräävät ”tekijät” voivat yhtä helposti jäädä näkemättä.

Kaksi "A & O" , *mielekkäiden lauseiden* "v i e l ä – olemattomuus" ja "u – kieli" *maailman substanssina* , jossa "u – k i e l e s s ä" *sisältä päin luomme itsellemme tosiseikkojen kuvia* , olen jo sanonut.

Kolmas, ja samalla tärkein "A & O" on vielä mainitsematta. Kaksi "ensimmäistä" kun ovat oikeastaan "kolmannen" korollaareja, kuten sekin, miten Wittgenstein kirjansa aloittaa - "todellisuuden" / "maailman" käsittämällä ^{xliii} .

"Kolmas" myös asettaa korrespondenssiteorian samalla viivalle Russellin paradoksin johtopäätöksen - *lauseen todellinen muoto* on osoitettava - kanssa a s e t t a – m a l l a totuusteorian i t s e n s ä e n s i n – "totuuksistaan" – t y h j ä n – "pöydän" ä ä r e e n ; välttämättömästä "ehdostaan" johtuen ^{xliv} .

Tässä, että korrespondenssiteorian "kieli" on alussa "vailla – "totuusehtoja"" , ei ole mitään merkillistä. Ei edes, eikä etenkään siinä, että totuusteoria on i t s e s e , joka asettaa itselleen lähtökohdaksi "e i – vielä – "totuusehtoja" – "kielen" , jos ja kun pitää korrespondenssiteoriaa "(ontologista) realismia" edustavana.

"Totuusehdothan" , vasta kun ne osoitetaan, määrittävät "kielen" suhdetta "kielestä" / "mielestä" / ajatuksista "riippumattom a t t o" (masti ole) m (assa olev) a a n "todellisuuteen". - Toisin sanoen, mikäli "kielellä" ol i s i j o lähtökohtaisesti "totuusehdot" , n i i n "sim – sa – la – b i m" , ! "kaikki" s e , miten "oliot" / "esineet" / "asiat" voivat ylipäätään "olla tai olla olematta "todellisuudessa"" v o i d a a n , voitaisiin o s o i t t a a "kielestä" käsin. - Ja siksi, ettei näin, ainakaan heti kättelyssä olisi, "riippumattomuus" määrittää alusta alkaen kielen ja "todellisuuden" suhdetta.

Jos "(ontologinen) realismi" , niin korrespondenssiteoria e i voi, realismia edustavana, edellyttää "kieltä" , joka millään ! "tavalla" , joko "todellisuuden" tai "kielen" sanelemana, o l i s i " todellisuus – "s u h t e e n s a – "suhteen"" " valmis. ^{xlv}

Tärkein "A & O" voi jäädä huomaamatta : Sanottu vain yhdessä "lauseessa" ^{xlvi} .

7. "Riippumattomuus" ?

"Ellemme ota huomioon, että lauseilla on tosiseikoista riippumaton merkitysisältö, voimme helposti luulla, että tosi ja epätosi ovat yhdenvertaisia merkin ja merkityn asian suhteita.

Silloin voisimme esimerkiksi sanoa, e t t ä "p" merkitsee todella tavalla samaa, mitä "e i – p" merkitsee epätodella tavalla jne". (4.061)

”Riippumattomuus” on korrespondenssiteorian ”logiikalle” välttämätön.

”Rippumattomuus” on korrespondenssiteorian ”logiikan” ristiriidattomuuden välttämätön ”ehto”.

Tuskin sen, ”mitä” (4.061) sanoo tulkitseminen ”ristiriidattomuus” – vaatimuksen ilmaisuksi on kaukaa haettava. - ”Mitä” muutakaan!

Lauseilla on tosiseikoista riippumaton merkityssisältö ?

Kertauksena *tosiseikkoja* koskeva korrespondenssiteoreettinen ”tosiasia”.

Tosiseikat ovat projektiivisessä suhteessaan maailmaan olevia lauseita / lausemerkkejä, todellisuuden kuvia, jotka voivat olla tosia tai epätosia, esittää todellisuuden kanssa täsmäävän tai täsmäämättä olevan sen ja sen asiaintilan todistettavissa – olevalla tavalla totuusargumenttiensa totuusmahdollisuuksien ilmaisuna.

Siten - vastaus on :

Mikä tahansa mielivaltainen *lause* esittää *sen ja sen asiaintilan* siitä riippumatta, onko *lause* projektiivisessä suhteessaan maailmaan sen ilmaisu, e t t ä *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute todellisuuden kanssa* voidaan osoittaa / todistaa todellisuuteen vertaamalla - o s o i t t a m a l l a *totuusargumenttiensa totuusmahdollisuudet.*

Ellei edellä esitetyllä tavalla ole, niin ennen kuin ”lause” (voi) esittää ”mitään” / *se ja se asiaintila* , n i i n olisi osoitettava *lauseen totuusargumenttien totuusmahdollisuudet* , joihin ”lauseen ”totuus tai epätotuus”” perustuu. - SITEN **1.** ”lauseen ”totuus tai epätotuus”” , itse asiassa ”kaikki ”totuusarvonsa”” , voitaisiin tietää *a priori* (*ilman vertailukohdetta*) ^{xlvi} suoraan *totuusargumenttiensa totuusmahdollisuuksista* johtamalla, ja vieläpä niin, että *totuusargumenttien totuusmahdollisuudet* ovat myös ”sen ”lauseen”” ilmaisu, minkä ”totuusarvot” todistavat ! (Pyydänkin mahdollista lukijaa ylipyyhkimään ”**1.**—*kohdan*” .) - TAI **2.** *totuusargumenttiensa totuusmahdollisuuksien* suhteen ”todistettavan ”lauseen”” , tai ”lauseen ”esittämän”” täytyy olla *totuusargumenttiensa totuusmahdollisuuksista* ! riippumaton , ja päädytään ”ojasta allikkoon” / ”kierretään kehässä” ! (Pyydänkin mahdollista lukijaa ylipyyhkimään myös ”**2.**—*kohdan*” .)

Yllä esitetty ”vastaus” on Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” ensimmäinen ”kerros”, ja koskee siis kaikkia ”u – kielessä” muodostettavissa olevia ”lauseita”.

”Substanssi on se, mikä vallitsee riippumatta siitä, mikä on niin tai näin”.^{xlviii} (1 – 1.1 – 1.11 – 1.12 , 2 , 2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 2.024 , 2.06 , 2.063 , 2.221 , 3.203 , 3.3 , 4.031 , 4.0311 , 4.064)

Se, että *maailman substanssi vallitsee, on olemassa riippumatta siitä, mikä on niin tai näin* merkitsee, että vasta kun *luomme itsellemme tosiseikkojen kuvia* , siis *käytämme, ajattelemme lauseita lausemerkkeinä projektiivisessä suhteessaan maailmaan* , n i i n ”lauseet” voivat esittää *maailmaa niin kuin se on, sitä mikä on niin tai näin*.

E l l e i ”u – kieltä” - ”merkityksineen” / ”merkityksiä” ilmaisevine ”lauseineen” päivineen - olisi jo olemassa, n i i n olisi ajateltava olemattomia ”lauseita” (ilmeisestikin) ryhtymällä ~~loogikko~~ – ”meedioksi”.

Pitäisi ensin *käyttää olematonta* ”lauseita” , j a toiseksi *ajatella olemattoman sisäistä ominaisuutta*.

”Meedioituminen” ☺ ei ole kuitenkaan tarpeen, kun *lausemerkki projektiivisessä suhteessaan maailmaan o n* -

”Jonkin mahdollisen asiaintilan sisäisen ominaisuuden olemassaolo ei ilmaise lause, vaan asiaintilaa esittävän lauseen s i s ä i n e n ominaisuus”. (2.203 , 3.02 , 3.318 , 3.333 , 3.333 , 4.124)

Heti alussa Wittgenstein sanoo -

”Oliot sisältävät kaikkien asiaintilojen mahdollisuuden”. (2.014^{xlix} , 2.021 , 3.203 , 3.3 , 4.031 , 4.0311 , 4.064 , 4.1 , 4.23 , 4.25)

Jatkaen myöhemmin -

”Vaikka maailma olisi äärettömän kompleksinen, niin että jokainen tosiseikka rakentuisi äärettömän monesta yksityisestä asiaintilasta ja kukin yksityinen asiaintila äärettömän monesta oliosta, silloinkin täytyisi olla olemassa olioita ja yksityisiä asiaintiloja”. (4.2211 , 5.55 / 5.5571¹)

Lauseyhteydessään merkitseviä nimiä täytyy olla olemassa , että on ”jotakin” , mihiin ”lauseen yhteys ”todellisuuteen” ’ ’ / *jotakin yhteistä todellisuuden kanssa s i – s ä l t y y !*

Siten, j o s ”jotakin” on välttämättä / *olioita ja yksityisiä asiointiloja t ä y t y y olla olemassa* , n i i n ennakoita on yhtä vähän *mahdollista ajatella epäloogisesti* , kuin on mahdollista väittää *lauseen olevan todellisuuden kuva* pelkästään siihen perustuen, että *lause esittää j o sen ja sen asiointilan*.

Siten , ”kielen” / ”u – kielen” suhde ”todellisuuteen” on *maailman substanssina* ”kahtalainen”

S e k ä totuus- ja todistusteoreettisessa toisessa ”merkityksessään” / Wittgensteinin *maailmaan substanssi* – ”opin” II – ”kerros” niin, että kun *luomme itsellemme tosiseikkojen kuvia* ”u – kielessä” , n i i n -

”Merkin merkityksellä ei saa koskaan olla mitään osuutta loogisessa syntaksissa. Täytyy olla mahdollista laatia syntaksi puhumatta minkään merkin *merkityksestä*.

Syntaksi saa e d e l l y t t ä ä v a i n ilmaisujen kuvauksen”. (3.33) ^{li}

E t t ä lähtökohtana olevassa ”vain” korrespondenssiteoreettisessa ensimmäisessä ”merkityksessään” / W : n *maailmaan substanssi* – ”opin” I – ”kerros” niin, että -

”Frege sanoo, että jokaisella oikein muodostetulla lauseella täytyy olla mieli. Minä puolestani sanon, että jokainen mahdollinen lause on oikein muodostettu. - Ellei sillä ole merkityssisältöä (mieltä) , syynä voi olla vain se, ettemme ole antaneet joillekin sen rakenneosille mitään *merkitystä*”. (5.4733)

”Itse asiassa kaikki puhekielimme lauseet ovat sellaisinaan loogisesti täysin järjestyksessä. - Eikä se mahdollisimman yksinkertainen seikka, jonka tässä pyrimme ilmaisemaan, ole mikään totuuden vertauskuva, vaan itse koko totuus.

(Ongelmamme eivät ole abstraktisia, vaan ehkä kaikkein konkreettisimmat olemassa olevat ongelmat)”. (5.5563 , ! 5.557)

Jokainen mahdollinen lause on siis jo *ajattelumahdollisuuden* ilmaisu, ja silloin on tietenkin niin, että edes ! ”kehässä k i e r t ä m ä t t ä” e i ole mahdollista kiistää ”lausetta” (4.061)

J o s kieltää ”lauseen” (4.061) , e i oikeastaan e d e s ! ”kierrä kehässä” , vaan kuten ”pykälä” (2.0212) / *mahdotonta hahmotella mitään (totta tai epätotta) kuvaa maailmasta* sanoo, e i k ä ole, olisi mahdollista sanoa edes ☺ , e t t ä -

”Wovon man nicht sprechen kann, darüber muss man schweigen”. (7)

Siinä, että on niin kuin ”lause” (3.33) sanoo, on se korrespondenssiteoreettinen ”loogiikka” / (4.061) , että jos *lauseyhteydessään nimet merkitsevät jo* siitä riippumatta, onko *lause todellisuuden kuva* , niin ei looginen syntaksi sen ”mahdollisuuden” ilmaisuna , että lause on lausemerkki projektiiivisessa suhteessaan maailmaan , voi enää perustua merkityksiin , vaan LOOGISEN SYNTAKSIN MERKITYKSISTÄ RIIPPUMATTA osoitettava / voitava osoittaa lauseen-todellisuuden kuvana-oleminen .

Siksi /!(4.06) -

”Minkä kuva esittää, se esittää kuvaamismuodolla totuudestaan tai epätotuudestaan riippumatta”. (2.22)

Toisin sanoen *kuvaamismuodollaan kuva esittää lauseen totuusehdot so. ! ”lauseen-todellisuuden kuvana-”itsensä” totuusehdot* : JOS LAUSE ON TODELLISUUDEN KUVA, NIIN -

”.. Lause on totuus ehto j e n s a ilmaisu”. (3.318 , 4.3 , 4.41 , 4.431 , 5.01 , katso luku 11)

Siten on selvää, ettei kuvan esittämä merkityssisältö (2.22 , 2.221 , ! 4.2) vo olla enää yhtä kuin *lauseen jo esittämä se ja se asiointila* siksi, että kuvaamismuodollaan (lause todellisuuden) kuvana) esittää nimenomaan lauseen jo esittämän sen ja sen asiointilan - minkä ! ”muunkaan” , ellei siten ☺ ”hatusta vetäen” - *vallitsemisen ja vallitsematta olemisen / todelliden kanssa yhtäpitävyyden ja yhtäpitävyyden puutteen ehdot* ^{lii} , j o t k a tekevät *todellisuuteen vertaamisen mahdolliseksi* ^{liii} .

J o s ”lauseen” pelkästään ”lauseena” / vasta projektiiivisessa suhteessaan maailmaan olevan lausemerkin *ajattelumahdollisuutena* , *esittämä merkityssisältö kävisi yksin lauseen todellisuuden kuvana / ! ”sen”* , m i k ä osoittaa *lauseen olevan todellisuuden kuva esittämän merkityssisällön kanssa* , niin lause EI väittäisi itsestään pelkästään , ETTÄ ON TOSI ^{liv} , VAAN LAUSE OLISI SAMAN TIEN ! ”KAIKKIEN ”TOTUUSARVOJENSA”” ILMAISU : Oltaisiin todellakin ! ”vaihtoehtoisten totuuksien ”seka- / s e k o – tavarakaupassa”” .

Tämän / (2.22) voi sanoa niinkin, että ei ”se” , mitä kysytään / ”totuus tai epätuus” , ja ”minkä ”mahdollisuudet”” *kuva kuvaamismuodollaan esittää* , voi määrittää sitä ”merkityssisältöä” , minkä *todellisuuden vertaamiseen ”totuus tai epätuus ”itse”* perustuu. *Kuvaamismuoto* voi olla *vain lauseen totuusargumenttien totuusmahdollisuuksien ilmaisu* ; *ei enää* ”sen” ilmaisu, mikä on *totuusargumenttien totuusmahdollisuuksien suhteeseen* ”totta tai epätotta” / *todellisuutta täsmävä tai täsmäämättä oleva se ja se asiointi*.^{lv}

Kuvaamismuodollaan kuva siis esittää, vasta ILMAISEE ”ne!”ehdot” , *että* lauseen esittämä se ja se asiointi pitää yhtä tai ei pidä yhtä *todellisuuden kanssa* ; lauseen esittämän sen ja sen asiointilan *todellisuuteen vertaamiseen ”ehdot”*.

Siten, *kuvaamismuodollaan kuva EI VOI ESITTÄÄ enää lauseen jo* , ensin / *alussa* esittämää sitä ja sitä asiointilaa , *että ei* olisi mahdotonta hahmotella mitään (totta tai epätotta) *kuvaa maailmasta* , *ja siten* on kuten ”lause” (3.33) sanoo. - *Lauseen jo – esittämän ”sulkeisiin asettaen”*.

”Lauseeseen kuuluu kaikki, mikä kuuluu projektioon, mutta ei projisoitu.

Siis projisoidun mahdollisuus, mutta ei se itse.

Lauseeseen ei siis vielä sisälly lauseen merkityssisältöä, mutta kylläkin sen ilmaisemismahdollisuus.

(’Lauseen sisältö’ merkitsee mielekkään lauseen sisältöä.)

Lauseeseen sisältyy sen merkityssisällön muoto , mutta ei itse sisältöä”. (3.13)

Lauseeseen projektivisessa suhteessaan maailmaan sisältyy lauseen esittämän sen ja sen asiointilan ilmaisemismahdollisuus niin, että (*lauseen esittämän sen ja sen asiointilan*) *yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute todellisuuden kanssa on mahdollinen, voidaan osoittaa*.^{lvi}

Se, että ”tämä” , mikä *sisältyy lauseeseen, sisältyy lauseen muodostaviin / lauseyhteydessään merkitseviin nimiin* , kuulostaa hankalalta. - Vaan, kuka uskaltaa väittää, että Wittgensteinin ”kuvateoria” *substanssi – ”oppeineen”* on , ”kaiken – kaikkiaan” helppo !

Lauseyhteydessään merkitsevät nimet hän viittaavat itseensä omassa ”asiassaan” !!

Kuitenkin, kuten pian näytän, ”kielen / ”lauseen ’yhteyden ”todellisuuteen” ’ ” / *jonkin yhteisen todellisuuden kanssa täytyy sisältyä ”u – kiele e n ”i t – s e e n s ä”* , j a miksei ”n ä i n ”o l l e n” : *lauseyhteydessään merkitseviin nimiin !*

Jos jokin on välttämätöntä mille tahansa ”kielelle” , niin se, e t t ä ”kielen” raken-
osat / ”nimet / ”sanat / ”merkit ”merkitsevät”.

”Jonkin tosiseikan sisäistä ominaisuutta voimme sanoa myös tämän tosi-
seikan piirteeksi”. (4.1221 , alleviivaus jatkuu (4.123))

”Ominaisuus on sisäinen, j o s on mahdotonta ajatella sen puuttuvan
oliolta”. (4.123 , 4.124)

Se, mitä Wittgenstein sanoo, esimerkiksi ”pykälissään” (2.15) ja (2.151) onkin hyvä ymmärtää ”lauseen” korrespondenssiteoriaan perustuvan ”totuuden tai epä-
tuuden ”mahdollisuuden”” näkökulmasta, saadakseen ! ”k a i k e n – kaikkisen” ☺
tolkun (, ainakin tulkinnan ”linssien” läpi katsottuna) .

”Se, että kuvan elementit suhtautuvat toisiinsa eräällä erityisellä, esittää oli-
oiden suhtautuvan siten toisiinsa.

Tätä kuvaelementtien liittymistapaa sanottakoon kuvan rakenteeksi ja ra-
kenteen mahdollisuutta kuvan kuvaamismuodoksi”. (2.0231^{lvii} , 2.15 ,
2.151 , 2.16 – 2.161 – 2.17 , 2.18 , 3.12 – 3.13 – 3.14 , 3.33)

”Kuvaamismuoto o n mahdollisuus, että oliot suhtautuvat toisiinsa samoin kuin
kuvan elementit”. (2.0231 , 2.15 , 2.151 , 3.12 – 3.13 – 3.14 , 3.33)

*Lauseeseen s i s ä l t y y v a i n ! ”s e n” erään erityisen tavan i l m a i s e –
m i s mahdollisuus , e t t ä lausemerkissä sen elementit muodostavat to-
dellisuuden kuvan r a k e n t e e n MAHDOLLISUUDEN (2.15 , 2.151 , 3.12 –
3.13 – 3.14 , 4.0311) , ja ”tämä” eräs erityinen tapa on todellak i n voitava ilmaista
”ristiriidattomuutensa” , korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuuden” , osoittamiseksi ; toistamiseen!*

J o s ensimmäinen ”tapa” oli, on ”u – kieli” vailla ! ”totuusehtoja” - ”tapa” , joka
jättää kysymyksen korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuudesta” avoimeksi, samal-
la, k u n tekee totuusteoriasta käyttökeltöttoman - n i i n ”totuusehtojen” k a n s –
s a ! ”u – kielen ”ristiriidattomuus” ” luonnollisesti u u d e l l e e n – todis-
tettava.

8. ”Ristiriidattomuus” ?

Sitä, että *lauseilla on tosiseikoista riippumaton merkityssisältö* merkitsee totuusteorian ”ristiriidattomuus – ”e h t o a””, ensimmäistä ! ”s e l l a i s t a”” Wittgenstein ei kuitenkaan sano suoraan. Eikä ”asiaa” yhtään auta, että hän ”lauseen” (4.061) jälkeen hän jatkaa kryptisesti -

”Emmekö voi tehdä itseämme ymmärretyiksi epätosilla lauseilla - kuten tähän asti tosilla lauseilla? - Niin kauan kuin vain tiedetään, että ne on tarkoitettu epätosiksi. - Emme! Lause on näet on tosi, kun asiat ovat siten kuin lauseella sanomme niiden olevan. Jos tarkoitamme ”p” : llä lausetta ”e i – p” , ja asiat ovat niin kuin tarkoitamme niiden olevan, niin ”p” on uuden käsitystavan mukaan tosi eikä epätosi”. (4.062)

Umpikujaan ajautuminen, ilman ”riippumattomuutta” , tulee kyllä selväksi, ja sen voi esittää seuravalla tavalla, vaikka ”asiayhteys” onkin Wittgensteinilla toinen -

”Muotoja ei voi erottaa toisistaan sanomalla, että toisella on tämä, mutta toisella tuo ominaisuus, sillä tämä edellyttäisi, että on mielekästä väittää kummalla tahansa muodolla olevan kumpi tahansa ominaisuus”. (4.1241)

J o s ”p” merkitsee todella tavalla samaa, mitä ”ei – p” merkitsee epätodella tavalla , n i i n miten e r o t t a a ”merkitykset ! ”t o i s i s t a a n”” - *todella tavalla ”p” j a epätodella tavalla ”ei – p” sen ja sen asiaintilan esittävät lauseen muodot toisistaan ?*

”Riippumattomuuden” merkitys korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuuden” välttämättömänä ”ehtona” käy ilmi (selkeästi) olettamalla ”riippumattomuuden” ei voimassaolo, ”r i i p p u m a t t o m u u s”^{lviii} suoraan totuusteorian n ä k ö kulmasta. *Loogis-filosofisen tutkielman* ulkopuolelta katsoen. Soveltaen ”tuloksia” sitten Wittgensteinin (kirjan rakenteeseen ja) ”lauseisiin”. - Korrespondenssiteoriahan on s e © ”avain” ! - Ottaen huomioon k p l ja r r l sekä identiteetin laki / ”A” = ”A” .

Käytän edelleen Wittgensteinin ilmaisua *lauseen esittämä se ja se asiaintila* , kuin myös hänen totuusteoreettisia, *täsmää tai on täsmäämättä / pitää yhtä tai ei pidä yhtä todellisuuden kanssa* , termejään ”vastaavuuden tai vastaamattomuuden” ohella, *vertaamista* unohtamatta.

Tosiseikat sen sijaan korvaan alustavasti ”todellisuuden” käsitteellä. Korrespondenssiteoriassa on olennaisesti kysymys kielen ja ”todellisuuden” (välisestä) suhteesta^{lix} , olkoot ”todellisuuden” s i t t e n välttämätön ”käsittäminen” niin tai näin.

Oletetaan siis, että *lauseen esittämä se ja se asiaintila* ei ole riippumaton ”todellisuudesta” , e i itsenäisesti olemassa , e i vallitse^{lx} ”todellisuudesta” riippumatta.

Silloin on ainakin, vähintään mahdollista, että samalla kun *lause esittää sen ja sen asiaintilan - lause esittää myös!* ”s e n ”todellisuuden””, m i n k ä k a n s s a p i t ä ä y h t ä t a i e i p i d ä y h t ä .

Lause on, olisi samalla, kun esittää sen ja sen asiaintilan ”s e n ”todellisuuden”” ilmaisuna, ”m i t ä ” vastaa tai on vastaamatta, *täsmää tai on täsmäämättä.*

Yhtäpitävyyden / ”lauseen ”totuuden”” tapauksessa l a u s e e s i t t ä ä s i i s i t s e ! ”s i t ä ”todellisuutta”” , ”m i t ä ” v a s t a a , t ä s m ä ä !

Kuitenkin - j o s ”lause” tai lauseen esittämä se ja se asiaintila j a ”todellisuus” ovat yhtä ja samaa, e r o t t a m a t o n t a ”kokonaisuutta” , i d e n t t i s e t ! , n i i n korrespondenssiteorialta putoaa pohja pois.

Samalla tapaa, vaikkakin vastakkaisesta kulmasta, kuin pelkän ! ”riippumattomuuden” tapauksessa ^{lxi}, vertaaminen on mahdotonta. Kysymystä ”vastaavuudesta tai vastaamattomuudesta” e i v o i e d e s , k u n ! ”A” o n ”A” , e s i t t ä ä .

Kehässä kiertäen kadonnutta ”kieltä” ja / tai ”todellisuutta” etsimässä.

Yhtäpitävyyden puutteen / ”lauseen ”epätotuuden”” tapauksessa allikko e i o l e a i n a k a a n m a t a l a m p i , v a a n l a u s e e s i t t ä ä I T S E ! ”s i t ä ”todellisuutta”” , m i t ä l a u s e e n e s i t t ä m ä s e j a s e a s i a i n t i l a e i v a s t a a , m i n k ä k a n s s a e i p i d ä y h t ä !

YKSINKERTAISESTI : Että ”on ”jotakin”” , m i t ä ”e i – v a s t a a ”

Muutenhan s e , e t t ä *lauseen esittämä se ja se asiaintila e i p i d ä y h t ä t o d e l l i s u u d e n k a n s s a , m e r k i t s e e , e t t ä e i o l e ”mitään” , m i n k ä k a n s s a e i p i d ä y h t ä .*

Korrespondenssiteorialta putoaisi pohja pois *todellisuuteen vertaamisen mahdottomuuden seurauksena, tai edellyttäisi ensin k a i k k i e n ! ”tosien ”lauseiden”” i l – m a i s e m i s t a / o s o i t t a m i s t a . K a i k k i e n ! ”tosien ”lauseiden”” t e h d e s s ä u l – k o p u o l e l l e e n j ä ä v i e n ”lauseiden” v ä l t t ä m ä t t ö m ä n ”e p ä t o t u u d e n ”* ^{lxii} : E i o l e ”mitään” , m i n k ä k a n s s a p i t ä ä y h t ä .

T O I S A A L T A ! - ”Todellisuudessa” e i o l e ”mitään” , m i n k ä k a n s s a e i p i d ä y h t ä ? !

S e , e t t ä lauseen esittämä se ja se asiaintila e i p i d ä y h t ä t o d e l l i s u u d e n k a n s s a , ”lauseen ”e p ä t o t u u s ”” m e r k i t s i s i k i n , ! ”lauseen ”t o t u u d e n ”” v ä l t t ä m ä t t ö m y y t t ä !

Mainitsemani, tosin ☺ ”suluissa” , selkeyden vuoksi esitän johtopäätöksen ensin (vain) ”totuus” – käsitteen funktiona. Tykönään voi sitten ! , vääntää vastaavan ”sen” suhteen, että *lauseen esittämä se ja se asiaintila e i p i d ä y h t ä t o d e l l i s u u d e n k a n s s a .* Lopuksi kuitenkin kahdella ”tavalla” , lyhyesti lauseen merkityssisällön ilmaisuna, niin että saan tehtyä ”jälkimmäisen” yhteydessä tarpeellisen ! ”loppuviitteen”.

Siten, ellei ”riippumattomuus” ole voimassa, niin ”lauseen ”epätotuus”” merkitsee, ETTÄ ”s e”, mikä ”on ”E P Ä T O T T A”” ILMAISEE SAMALLA ”s e n””, mikä ”o n ”T O T T A” ” v o i d a k s e e n o l l a ! ”E P Ä – T O T T A”.

”S e n””, mikä ”o n ”T O T T A”” näkökulmasta olisi niin, että ”j o s – t a k i n””, mikä ”o n ”t o t t a”” / ”t o d e s t a ”lauseesta”” seuraisi ”jotakin”, mikä ”on ”epätotta”” / ”epätosi ”lause”” niin, että! ”t o s i ”lause”” olisi! ”e p ä – t o d e n ”lauseen”” mahdollisuuden ilmaisu!?

”Niin tai näin”, ollaan ”muodollisesti-pätevän-päätelyn” tilanteessa:

”TOSIASIA” ON SEN ”TOSIASIAN” ILMAISU, MIKÄ EI OLE ”TOSIASIA”.

TOSISEIKKA ON SEN TOSISEIKAN ILMAISU, MIKÄ EI OLE TOSISEIKKA - ”p” olisi kuin olisikin! ”e-i-p:n” ilmaisu (4.062).

Siten: JOS *l a u s e e n esittämä se ja se asiaintila ei pidä yhtä todellisuuden kanssa, NIIN sama! l a u s e esittää sen ja sen asiaintilan - t o i s e n loogisen paikan*^{lxiii} - m i n k ä kanssa *l a u s e e n esittämä se ja se asiaintila ei pidä yhtä, ja* ollaan tilanteessa:

IDENTITEETIN LAKI / ”A” = ”A” EI PIDÄ PAIKKAANSA / ”A” = ”A”^{lxiv}, v a a n! ”A” = ”A”, ja ☺! ”erkkikin” näkee u l k o – p u o l e l t a, e t t ä ”A” = ”A”, m i t ä! ”A” e i n ä e - kun näkee vain ”ensimmäisen ”k o r v a n”” (, siis lainausmerkin).

Jos ”vastaavuus” vain! ”kehä”, niin ”vastaamattomuus” lievästi ☺ sanottuna! ”n o i d a n – ”kehä””.

Voi myös sanoa, että ellei ole niin, että *lauseilla on tosiseikoista riippumaton merkitysisältö*, niin *todellisuuden kuvat*, yritys osoittaa *todellisuuden kuvat kumoavat toisensa, ja palauttavat* - *lauseilla on tosiseikoista riippumaton merkitysisältö*: Joko on niin kuin ”lause” (4.061) sanoo, tai ei ole ”mitään” / edes *lausemerkkejä*.

9. ”Riippumattomuuden” säännöt ?

”Riippumattomuuden” sääntöihin kuuluu ainakin kaksi seuraavaa.

1. Jos (jokin) ”x” on riippumaton (jostakin) ”y” : stä , niin lähtökohta on se, että ”x” : ää j a ”y” : tä e i voi ilmaista ”samassa yhteydessä” / ”samalla kertaa” / ”x” j a ”y” ovat ”yhteismitattomia”.

2. Jos kuitenkin voi - tai o n voitava - ilmaista ”samassa yhteydessä”, niin vain n i i n, e t t ä ”x” : ää e i v o i j o h t a a ”y” : stä.

”Riippumattomuus” merkitsee samaa kuin ”itsenäisyys” / ”independence” , niin et-
tä ainakin ”e i – johdettavuuden” on oltava voimassa.^{lxv}

Vast’ edes kutsun ensimmäistä ”sääntöä” lyhyesti S 1. tai ”samassa yhteydessä” –
ilmaisemattomuus tai ”yhteismitattomuus” , ja toista S 2. tai ”e i – johdettavuus”.

Jos ”riippumattomuus” , *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan* ”samassa yhtey-
dessä” – ilmaisemattomuus *todellisuuden kanssa* , onkin korrespondenssiteorian ”lo-
giikalle” välttämätön ”ehto” , n i i n ”riippumattomuus” on samalla ongelma.

Juuri se ”ongelma” , mikä yhdistää - asettaa samalle viivalle - korrespondenssi-
teorian ja Russellin paradoksin.

”Riippumattomuuden” ongelma korrespondenssiteorian viitekehyksessä tulee siitä,
että *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyyttä tai ei yhtäpitävyyttä to-
dellisuuden kanssa* e i v o i o s o i t t a a, k u n *lauseen merkityssisältöä* e i voi
edes i l m a i s t a ”samassa yhteydessä” *t o d e l l i s u u d e n* kanssa :

”Lauseen ’y h t e y s ”todellisuuteen” ’ ’ / *jotakin yhteistä todellisuuden
kanssa* puuttuu !

Kieltä / ”u – kieltä” , mitään ”missään ”kielessä”” ilmaistavissa – olevaa, j a ”to-
dellisuutta” e i v o i, e i edes periaatteessa, a s e t t a a ”vastaavuus tai vastaa-
mattomuus – ”suhteeseen”” :

Vertaaminen t o d e l l i s u u t e e n o n m a h d o t o n t a !

Korrespondenssiteoria on ”yhtä tyhjän kanssa” vain ”riippumattomuuden” varassa.

Vaikka ”lauseen ”totuus tai epätotuus”” on edelleen mahdollinen, j ä ä kysymys
totuusteorian ”ristiriidattomuudestakin” auki, e p ä i l y k s e n alaiseksi : J o s ”risti-

riidattomuus” ainoastaan ”riippumattomuuden” varassa johtuukin siitä - ainakin kulkee yhdessä sen kanssa - e t t ä ”totta tai epätotta” e i voi osoittaa, n i i n tällaisellä ”ristiriidattomuudella” on yhtä paljon ”tekoa” kuin sillä, e t t ä ! ”hyvä o n , hie-
noa, siltamme ei voikaan romahtaa, k u n , j a juuri siksi, e t t e i sitä voi e d e s rakentaa”.

Pelkästään ”riippumattomuuden” voimassaollessa korrespondenssiteoria(n ristiriidattomuus) jää ”uskon asiaksi” : J o k o ”jumalat” osoittavat - elleivät välttämätöntä ”totuutta” t a i välttämätöntä ”epätotuutta” ^{lxvi} , niin - ”totuuden tai epätotuuden” ristiriidattomuuden, t a i on uskottava, että yksikään ”lause” , joka s a t t u u o l e -
m a a n ”tosi tai epätosi” , e i v o i s i s a t t u a olemaan ! - s e k ä ”tosi” e t -
t a ”e p ä tosi” (, ja mitähän eroa näillä ”joko – tai” olisi ☺) .

”Kielen ’yhteys ’todellisuuteen’ ’ / *jotakin yhteistä todellisuuden kanssa* on siis osoitettava ”totuutensa tai epätotuutensa” , edes ”mahdollisuuden” , suhteen pätevien ”lauseiden” - *lauseen todellisen muodon* - ilmaisemiseksi.

”Todellisuus” on kuitenkin ensin käsitettävä, e t t ä ”käsitys” , ’ y h t e y s ? ’ m i - h i n ’ / *jotakin yhteistä ? m i n k ä kanssa*.

S i t e n j o ”riippumattomuuden” toisesta ”säännöstä” / S 2. voi nähdä *todellisuuden kuvien* ”e i – johdettavuuden”.

Kysymys ole suoraan todellisuuden ”e i – johdettavuudesta” , kun kerran ”todellisuus” on aluksi määritettävä.

Korrespondenssiteorian ! ”ongelma” , jo Russellin paradoksin ylittävä, liittyikin ”riippumattomuuden” toiseen ”sääntöön” / S 2. . - ”Ongelma” , jonka (ratkaisun) myötä totuusteoria joko pysyy tai kaatuu.

”Todellisuuden” käsittäminen ei ole ongelma, kuten kohta käy ilmi.

”Riippumattomuuskaan” ei ole sinänsä, an sich ongelma : J o s e i – ”riippumattomuus” , n i i n ”kehä” tai ”n o i d a n – ”kehä”” .

Vaikka ”riippumattomuus” onkin ”ongelman” aiheuttaja.

J o s ”e i – johdettavuus” ratkaiseekin jo Russellin paradoksin - S 2. on korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuus” – todistus - n i i n ollaan vielä sikäli ! ”tyhjän päällä” , e t t ä *todellisuuden kuvien* ”e i – johdettavuuden” ohella on y h -
t ä jalkaa o s o i t e t t a v a , e t t ä *maailma, todellisuuden kuvia* , o n !

E t t ä maailma O N todellisuuden kuvien ”e i – johdettavuuden” i l - m a i s u n a .

”Mystistä ei ole se, *miten* maailma on, v a a n e t t ä se on”. (1.13 , 2.141 ,
3 , 3.12 , 3.14 , 4.06 , 6.4321 , 6.522)

J o s ”kielen ’yhteyden ’todellisuuteen’ ” (, olkoot vast’ edes ” ’ ”kieli” ’ ”) / jonkin yhteisen todellisuuden kanssa osoittaminen, *tosiseikkojen kuvien luominen* , e i merkitse, että voidaan olla vakuuttuneita siitä, ETTÄ *sen ja sen asiaintilan esittäviä l a u s e i t a* , joiden ”totuus tai epätotuus” - *sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute todellisuuden kanssa* - voidaan näyttää toteen , ON , n i i n totuusteorian osoite on sittenkin roskakori.

Se, että *todellisuuden kuvien* ”e i – johdettavuus” o n , ”riippumattomuuden” korvaten, korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuuden” n y t välttämätön ”ehto” , merkitsee , e t t ä ”s e n” , e t t ä *todellisuuden kuvia* ON , o n oltava *todellisuuden kuvien* ”e i – johdettavuuden” k o r o l l a a r i .

”On todella jotakin, mitä ei voi ilmaista. Se ilmenee, se on mystistä”. (1.13 , 2.141 , 3 , 3.12 , 3.14 , 4.06 , 6.4321 , 6.522)

Yhdenkin *todellisuuden kuvan* ilmaisemista on kartettava ; korrespondenssiteorian ”logiikalle” välttämätön ”riippumattomuus” edelleen voimassa toisella säännöllään S 2. .

Samalla kuitenkin osoitettava *todellisuuden kuvien* loogisesti välttämätön ! ”mahdollisuus” , *todellisuuden kuvien* ”kontingenssi” ^{lxvii} korrespondenssiteorian ”logiikan” analyysin ”loppu – tuloksena”.

”Loppu – tuloksen ” on oltava korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuus” – todistuksen ”seurauslauseena” : J o s ja vain jos *todellisuuden kuvien* ”e i – johdettavuus” , n i i n , *maailma on todellisuuden kuvien* i l m a i s u n a .

E n t ä , todistetaanko samalla ! ”riippumattomuus” , k u n ”se” korvataan ”e i – johdettavuudella” ?

E i (tietenkään) ! - Jos todistaisi , n i i n ! ”e i – johdettavuus” todistaisi ! ”i t s e n s ä” ^{lxviii} ! - E R G O I : K a i k k i *todellisuuden kuvat* voidaan osoittaa ”u – kielessä”. - E R G O II : Korrespondenssiteoria o s o i t t a i s i ! ”I N v a l i d i u t e n s a ! ! ”R I S T I R I I D A T T O M U U – D E L L A A N” - E R G O III : Pitää olla ”kaikkien ”e r k k i e n – ”E R K K I” ” u s k o a k s e e n . - ”Tähän” palataan vielä © *tikkaiden yläpuolella* .

Toisin sanoen ”riippumattomuuden” todistaminen merkitsisi, e t t ä ! ”riippumattomuuden” toinen ”sääntö” osoitettaisiin ”vääräksi” : Todistettaisiin ! ! ”riippumattomuus” . - ”**Riippumattomuus**” k u m o a a ”i t s e n s ä” .

Jos todistettaisiin, että ”u – kieltä” ja ”todellisuutta” ei voi ilmaista ”samassa yhteydessä”, niin osoitettaisiin ”kielen yhteyden ”todellisuuteen” ” mahdottomuus, ja ”riippumattomuus” tuhoaa ”itsensä” korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuuden” välttämättömänä ”ehtona”, totuusteorian ! ”h a r a k i r i n” myötä.

S i t e n , k u n ”riippumattomuutta” ei voi todistaa, n i i n korrespondenssiteorian ”ristiriidattomuuttaka a n e i voi todistaa !

Todellisuuden kuvien ”ei – johdettavuus” v a i n ”aihetodistus”, joskin vahva totuusteorian ”pätevyydelle”.^{lxix} - Ja myös sille, että maailma on olemassa, kuten ”(ontologinen) realismi” esittää. - Eihän / ”aihetodistus”, tässä sentään ”teoreemasta” ole kysymys.

O l e t a korrespondenssiteorian ”pätevyys”, n i i n -

”Skeptisismi e i ole kumoamatonta, vaan ilmeisen mieletöntä, kun se pyrkii herättämään epäilyjä siinä, missä mitään ei voi kysyä.

Epäilyjä voi näet olla vain siellä, missä on kysymyksiä ; kysymyksiä vain siellä, missä on vastauksia, ja vastauksia vain siellä, m i s s ä jotakin v o i - d a a n sanoa”. (6.51 , ☺)

Kuitenkin, *tikkaat maailmaan* on aloitettava ☺ ”todellisuuden” määrittämisellä.

10. ”Todellisuuden” käsittäminen ?

Miksi ”todellisuuden” käsittäminen ei ole, olisi ongelma?

Miten määrittää ”todellisuus” niin, että ”käsittäminen” on merkityksellinen, relevantti korrespondenssiteorian suhteen ?

Siis, jospa - totuusteorian itsensä avulla!

Kun kerran korrespondenssiteoria vaatii, mitä vaatii, niin miksipä ei, jos mahdollista, käyttää totuusteoriaa itseään ”todellisuuden” määrittämiseen ”riippumattomuuden” aiheuttaman ongelman ratkaisemiseen.

Totuusteorian itsensä soveltaminen ”ongelma a n s a” välttää kysymyksen korrespondenssiteorian suhteesta u l k o puoleltaan tulevaan ”todellisuuden” määrittämiseen, kuten sen, että joudutaan kysymään, miten ! ”totta (tai epätotta)” annettu ”käsitys” on.

Ja, jouduttaisiin todistamaan korrespondenssiteorian u l k o puolelta tulevan ”todellisuuden” käsittämisen ! ”riippumattomuus” - o n k o ? ”ulkopuolelta” - totuusteoriasta, j a ”k i e r r e” on valmis tyyliin, ”mikä sitten yhdistää ?”, j o s j n e . .

Ei sorruta myöskään vastaukseen tyyppiä, ! ”Deus ex Machina” / ”Ad hoc” (edellisen ”kierteen” ohittamiseksi).

On selvää, että ”todellisuuden” käsittämällä on oltava ”e i – hatusta vedettävä” yhteys ”käsittämistä” vaatineeseen totuusteoriaan, ja tietysti paras vaihtoehto on : Jos kysyy, niin voi myös itse vastata.

Ainoa vältettävä ”este” on näin ollen se, e t t ä j o h d u t a a n samalla sanomaan, h e t i alussa ”se”, minkä ”mahdollisuudesta” on vasta kyse. - Etenkin, kun ”l o p – p u – tuloskin” merkitsee *todellisuuden kuvien* ”e i – johdettavuutta”.

S i t e n , jos ja vain jos (4.0312) , niin ”todellisuuden” käsittäminen on totuusteorian itsensä avulla mahdollista. - ”Perusajatus” osoitettava tietenkin aidosti, vakuuttavasti! - Kehäpäätelemkö? - Tuskin. - Osoitetaan, että ”todellisuuden ”mallintaminen”” on mahdollista n i i n , e t t ä ”mallit o v a t v a i n ”malleja” ! - Muutenhan ”täällä” esimerkiksi ! ”s ä i t t e n” kanssa tulisi pikkusen ahdasta.

Korrespondenssiteorian itsensä käyttö ”ongelmansa” ratkaisemiseen johtuu siitä, että samalla kun ”riippumattomuus” v a a t i i ”todellisuuden” määrittämistä, muuten ”riippumattomuus” merkitsee ~~korrespondenssiteorian~~ y l i pyyhkimistä / roska-koriin koko teoria (, t a i ihan ”black box” – arpomista) - n i i n ”riippumattomuus” s a l l i i ”todellisuuden” käsittämisen.

Ja jos ”riippumattomuus” korrespondenssiteorian välttämättömänä ”ehtona” sallii ”todellisuuden” käsittämisen, n i i n samalla v ä l t t ä m ä t t ö m y y d e l l ä totuusteorian itsensä avulla.

M i t e n s a l l i i ?

a. Jokaisen ”u – kielessä” muodostettavissa olevan *lauseen esittämä se ja se asiaintila* on riippumaton ”todellisuudesta”. Sääntö S 1. on voimassa. Ellei, niin ”kehä” tai ”noidan – kehä”.

b. Yhdenkään ”lauseen ”totuutta tai epätotuutta”” - *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyyttä tai ei yhtäpitävyyttä todellisuuden kanssa* - e i v o i osoittaa *todellisuuteen vertaamisen* mahdottomuuden takia.

c. ”Todellisuus” voidaan siis / (**a.** + **b.**) käsittää ”u – kielessä” muodostettavissa olevien ”lauseiden” kokonaisuudeksi, *kaikiksi* ”u – kielessä” *mahdollisiksi* ”lauseiksi”^{lxx} , i l m a n että kierretään kehässä, ajaudutaan kehäpäätelemään ja osoitetaan (yhtään !) ”lausetta” , joka voidaan todistaa ”todeksi tai epätodeksi” .

Loogis-filosofinen tutkielma alkaakin johdonmukaisesti. - Välttämättömällä ”todellisuuden” käsittämällä. - Korrespondenssiteoriaa itseään käyttämällä! - Oletta-

malla totuusteorian ”pätevyys”. - Olettamalla, että todellisuuden kuvia on. - **Ja** kysymällä sitten : M i t e n se, että *lause on todellisuuden kuva* , **o n** mahdollista ? / m i t e n se, että ”lause” *on todellisuuden kuva* , on mahdollista ?

Toinen ”tapa” , ja mielestäni parempi kuin Wittgensteinin, määrittää ”todellisuus” on se, ettei ole korrespondenssiteorian ”pätevyyttä” , vaan kysyy - m i t ä totuusteorian ”pätevyyden ”e h d o t”” merkitsevät , **ja soveltaa ”ehtoja” s i t t e n ”u – kieleen”** : ”Todellisuus” käsitetään kaikkien ”u – kielessä” muodostettavissa olevien ”lauseiden” – v i e l ä – ”v a i l l a – ”totuusehtoja””” ilmaisuna.

Molemmissa ”tavoissa” on ”ongelmansa”.

Wittgensteinilla ”se” , että vaikuttaa ”kehäpäätelmältä” , ja etenkin ! ”s e” , e t t ä olettamalla korrespondenssiteorian ”pätevyyden” , hän päätyy virheelliseen käsitykseen siitä, ”m i t ä” *lauseen j o sisältämästä argumentin peruskuvasta* ^{lxxi} , siitä mikä *kuvas* täytyy olla yhteisenä todellisuuden kanssa / kuvaamismuoto / looginen muoto , v o i d a a n sanoa. - Wittgenstein tulee siihen virheelliseen ”tulokseen” , että *lause ei voi väittää mitään itsestään, koska sisältää jo argumenttinsa peruskuvan* , ja *k u n* (mukamas ☺) *e i voi väittää mitään itsestään* , n i i n *Russellin paradoksi raukeaa*. - Niim p ä , eihän Wittgenstein *lauseesta, argumentin peruskuvasta mitään väitää* ; katso vaikka ”lauseitaan” (3.318 , 4.2 , 4.3 , 4.4 , 4.41 , 4.431 , 5 , 5.01) - N o , ilmeisesti hän ei / ! *Russellin paradoksi nähnyt argumentin peruskuvan totuus- ja todistusteoreettista m e r k i t y s (s i s ä l) t (ö) ä* . ^{lxxii}

Toisessa ”tavassa” se ”ongelma” , e t t ä ”riippumattomuutta” sovelletaan ”u – kieleen” k a h d e s t i , mikä näyttää ”riippumattomuuden” todistukselta !

”Tapoja” suoraan yhdistävä seikka on ”u – kieli” , korrespondenssiteorian maailman substanssina. - *Sen ensimmäisenä ”kerroksena”*.

Ensin Wittgensteinin tyyliin.

”Maailmaa on kaikki, mikä on niin kuin se on”. (1)

”Maailma on tosiseikkojen, ei olioiden kokonaisuus”. (1.1) ^{lxxiii}

”Maailman määrittävät tosiseikat ja se, että ne ovat *ainoat* tosiseikat”. (1.11)

”Tosiseikkojen kokonaisuus näet määrittää, mikä on niin tai näin, ja myös kaiken, mikä ei niin ole”. (1.12 , 2.024)

”Mikä on niin kuin se on - tosiseikka - on yksityisten asiaintilojen vallitsemista”. (2)

”Todellisuus on yksityisten asiaintilojen vallitsemista j a vallitsematta olemista.

(Yksityisten asiaintilojen vallitsemista sanomme myös positiiviseksi tosiseikaksi, vallitsematta olemista negatiiviseksi tosiseikaksi.)”. (2.06)

”Todellisuuden kokonaisuus on maailma”. (2.063)

Mitä se, että *tosiseikka on yksityisten asiaintilojen vallitsemista* , merkitsee korrespondenssiteoriasta - (2.21 + 2.221 + 2.222 + 2.223 + 4.031) - katsottuna?

Lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyyttä / täsmävyyttä todellisuuden kanssa.

”Lause” on *positiivinen tosiseikka* / ”tosi” *positiivinen lause*.^{lxxiv} - Kuten ”Suomi on tasavalta”.

Vastaavasti *negatiivinen tosiseikka* / ”tosi” *negatiivinen lause* - kuten ”Suomi ei ole kuningaskunta” - merkitsee totuusteorian ”silmin” *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyyden puutetta / täsmäämättä olemista todellisuuden kanssa.*

”Yhtälö” on seuraava : ((2.21 + 2.221 + 2.222 + 2.223 + 4.031) = 2.06)

Todellisuuden kokonaisuus muodostuu siten - kunakin ”ajan, ”avaruuden, ja ”värikyyden^{lxxv} ☺ ”hetkenä”” - ”n i i s t ä” *lauseista, joiden esittämät ne ja ne asiaintilat* vastaavat tai ovat vastamatta *todellisuutta.*

”Tosista” *positiivisista lauseista* j a ”tosista” *negatiivisista lauseista.*

J a *sub specie aeterni* / ”ikuisuuden näkökulmasta” - kukin ”ajan, ”avaruuden, ja ”värikyyden ”hetki”” o n l ä s n ä / jo käsillä - *todellisuuden kokonaisuus muodostuu todellisuuden kuvi (en kokonaisuude) sta.*^{lxxvi}

”Logiikan avaruuteen sijoittuvat tosiseikat muodostavat maailman”. (1.13)

”Vaikka lause saattaa määrittää vain yhden logiikan avaruuden paikan, n i i n k o k o logiikan avaruuden täytyy j o kuitenkin olla sen mukana käsillä”. (3.42)

”Se” , mitä ”lause” (2.06) sanoo, on että - olettaen korrespondenssiteorian ”pätevyys” + kpl ja rrl sekä identiteetin laki ”A” = ”A” - ”todellisuus” voidaan käsitellä ”tosien” *positiivisten lauseitten* ja ”tosien” *negatiivisten lauseitten kokonaisuudeksi* juurikin ☺ ”riippumattomuuden” ensimmäisen ”säännön” / S 1. perusteella.

Sillä ehdolla, että ”lopputulos” on, kuten W : n ”perusajatus” (4.0312) sanoo.

Kehäpäätelmään ei syyllistyä, k u n / S 1. yhtäkään ”u – kielen ”lausetta”” e i voi osoittaa, j a väittää ”lauseen ”totuutta tai epätotuutta”” , edes ”mahdollisuutta”.

Ja, mikäli (4.0312) , aidosti, n i i n vältetään myös non sequitur.

Non sequitur / argumentaatio – virhe , e t t ä - ”alkuoletuksista esitetään seuraavan sellaista, mitä niistä ei tosiasiallisesti seuraa”^{lxxvii} .

”Any **invalid argument** in which the **conclusion** cannot be logically **deduced** from the **premises** ; a logical **fallacy**”^{lxxviii} .

Toisin sanoen - vaikkei ehkä siltä näytä :

Wittgensteinin ”tapa” käsittää ”todellisuus” , Pelle Miljoonaa mukailleen ”maailma on ”totta”” , ei ole muuta kuin - tautologia.

”Tosien” *positiivisten lauseitten* ja ”tosien” *negatiivisten lauseitten kokonaisuudeksi* käsitetty ”todellisuus” sanoo yhtä vähän mitään ”totta tai epätotta” kuin esimerkiksi ”sataa tai ei sada” sanoo.

Oikeastaan vähemmän. ”Sataa tai ei sada” on jo ”jotakin” sanova ”lause”. - Sen sijaan ! ”tosien” *positiivisten lauseitten* ja ”tosien” *negatiivisten lauseitten* ”p a i – k a l l e” **e i voi vielä esittää ”y h t ä k ä ä n ”lausetta”” !**

Kuitenkin - jos ja kun korrespondenssiteorian ensimmäiseen ”sääntöön” / ”samassa yhteydessä – ilmaisemattomuuteen” perustuva Wittgensteinin ”tapa” käsittää ”todellisuus” **o n ”a l k u o l e t u s”** *todellisuuden kuvien kokonaisuuden* osoittamiselle, **n i i n ”loppu – tulos” e i v o i o l l a e n ä ä ”tautologiakaan” !**

Kahdesta ”syystä” : 1. päädyttäisiin takaisin ”alkuoletukseen” , ja ! 2. viimeisellä ”rivillä” on oltava, *e t t ä maailma / todellisuuden kuvia o n*.

Jos 1. ja ”ei – 2.” , niin ~~korrespondenssiteoria~~ .

Oletus korrespondenssiteorian ”pätevyydestä” , oletus siitä että ”u – kielessä” voidaan muodostaa ”kaikki” *todellisuuden kuvat* on tietenkin Wittgensteinin *pyrkimykseen* kannalta oleellinen.

Oletus, että kaikki ”u – kielessä” *j o* muodostettavissa olevat *sen ja sen asiaintilan esittävät lauseet* ovat *todellisuuden kuvien* ”mahdollisuuksia” / *ajattelumahdollisuuksia* - ”mahdollisuuksia” *käyttää, ajatella lausemerkkiä projektiivisessä suhteessaan maailmaan olevalla eräällä erityisellä tavalla* - on aivan ilmeinen.

Se, että Wittgenstein puhuu *yksityisten asiaintilojen vallitsemisesta ja vallitsematta olemisesta* johtuu siitä, että kysymys on ”lauseen ”totuudesta tai epätotuudesta”” kontingentilla tavalla : ”Välttämätön asiaintila” , mikä ”lauseitten ”totuutta tai epätotuutta”” koskee, on e t t ä ”m o l e m p i e n ”totuusarvojen”” , *lauseiden totuuden ja epätotuuden*^{lxxix} , **o n** oltava mahdollisia.

Sitä paitsi, k u n kerran mitään ”totta” tai ”epätotta” ei vielä ”todistettavasti” ole, **n i i n ! ”k a i k k i e n” t o t u u s m a h d o l l i s u u k s i e n o n o l t a v a k ä s i l l ä**^{lxxx} .

Jos ja kun yhtäkään ”lausetta” ei voi vielä osoittaa, ilmaista, ja väittää ”lauseen ”totuutta tai epätotuutta””, edes ”mahdollisuutta”, niin voidakseen osoittaa kaikkien mahdollisuuksien ^{lxxvi} ”joukosta” *v a i n lauseet, jotka voivat olla tosia tai epätosia* -

”Lauseen täytyy lyödä todellisuus kiinni vaihtoehtoihin kyllä
vai ei

S e n tehdäkseen lauseen o n kuvattava todellisuus t ä y d e l l i -
s e s t i . . .”. (3.42 , 4.03 , 4.431 , 4.46)

Totuusargumenttien kaikkien totuusmahdollisuuksien on oltava jo käsillä. ^{lxxxii}

Wittgensteinin tekeekin ”työtä käskemäänsä” , j a soveltaa korrespondenssiteoriaa ”u – kieleen” / ”u – kiele s s ä” , j a katsoo - onnistuuko *todellisuuden kuvien kokonaisuuden !* ”louhinta” *kaikkien mahdollisuuksien* ”joukosta”.

11. *Tosiseikkojen logiikka II ?*

”Luomme itsellemme tosiseikkojen kuvia”. (1.13 , 2.06 , 2.1 , 3.12 ,
3.14 , 4.06)

”Kuva esittää asiaintilaa logiikan avaruudessa, yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista”. (2.06 , 2.11)

”Kuva on todellisuuden malli”. (2.06 , 2.12)

”Kuva kuvaa todellisuutta esittämällä yksityisten asiaintilojen vallitsemisen ja vallitsematta olemisen mahdollisuuden”. (2.06 , 2.201)

”Kuva esittää mahdollista asiaintilaa logiikan avaruudessa”. (2.06 , 2.202)

”Lauseet esittävät yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista”. (2.06 , 4.01 , 4.06 , 4.1)

Kysymys kuuluuk i n , k u n kuvassa ja kuvattavassa täytyy olla jotakin samaa , **miten** LAUSEEN ’yhteys’ yksityisten asiaintilojen vallitsemiseen ja vallitsematta olemiseen / todellisuuteen ’ **syntyy ?**

Miten sama / jotakin yhteistä syntyy ?

Miten ” ”kieli” ” ON MAHDOLLINEN ?

Miten ” ” ”kieli” ” ” on mahdollinen, kun ”riippumattomuus” määrää en-
sin korrespondenssiteorian välttämättömänä ”ehtona” - e i ”kehää” , e i –
k ä ”n o i d a n – ”kehää”” - ”samassa yhteydessä” – ilmaisemattomuuden ”todellisuuden” kanssa ?

Miten kuvan kuvaamismuoto o n mahdollinen ?

Useimmiten ”vaihtoehdottomuus” lienee onnetonta. ”Pakko on huono isäntä”. Ei tällä kertaa.

Se, että ”u – kieli” on riippumaton ”todellisuudesta” , e i poissulje ”kielen ’yhteyttä ”todellisuuteen” ” ” . - Käsitetään ”todellisuus” sitten ”niin” t a i ” näin”.

”Riippumattomuus” on varannut vasta kielen ja ”todellisuuden” välisen ”ulkoisen ”s u h t e e n” ” paikan.

”Yhteys” v o i toteutua ”u – kiele s s ä” / ”u – kielen” s i s ä i s e n ä ”suh-
teena” n i i n , e t t ä -

”Mahdollisia asiointiloja esittävien lauseiden välillä vallitseva s i s ä i n e n
relaatio ilmaisee kiele s s ä , e t t ä t i e t t y sisäinen relaatio vallitsee asiointilo-
jen välillä”. (2.1 – 2.11 – 2.12 , 2.201 –2.202 – ! 2.203 , 3.13 , ! 4.0641 , 4.125)

Korrespondenssiteorian ”pätevyys” perustuu mahdollisuuteen, t a i pikemminkin
p a k k o o n , e t t ä ”u – kieli” s i s ä l t ä ä ’yhteyden ”todellisuuteen” ” ” .

”U – kieli” sisältää ” ” ” k i e l e n ” ” ” . lxxxiii

Toisin sanoen, j o s tulkinta on oikein, j a se, e t t ä lause on todellisuuden kuva
ilmaisee l a u s e e n olevan kpl : n suhteen korrespondenssiteoreettisesti ”pätevä” ,
n i i n lauseen todellisuuden kuvana täytyy sisältää esittämän-
sä sen ja sen asiointilan m a h d o l l i s u u s todistettavasti vastata tai
olla vastaamatta ”todellisuutta” sen i l m a i s u n a , e t t ä -

”Kuva täsmää tai on täsmäämättä todellisuuden kanssa. Kuva on oikea tai
väärä, tosi tai epätosi”. (2.21 , 4.06)

Todellisuuden kuvan , sen ”mahdollisuuden” e d e l l y t y k s e n ä , e t –
t ä kuva on oikea t a i väärä, tosi t a i epätosi , t ä y t y y sisältää ! MO-
LEMMAT - TOSI TAI EPÄTOSI - ”m a h d o l l i s u u d e t” .

”Kuvateorian” totuus- ja todistusteoreettisen tulkinnan ”a v a i n” o n , e t t ä korrespondenssiteorian välttämättömästä ehdosta, ”riippumattomuudesta” / S 1. seuraa e t t ä (2.1 + 2.11 + 2.12 + 2.201 + 2.202) JOS – JA – VAIN – JOS -

”Kuva s i s ä l t ä ä esittämänsä asiintilan mahdollisuuden”. (2.11 , 2.201 , 2.203 , 4.125)

”Ajatus s i s ä l t ä ä siinä ajatellun asiintilan mahdollisuuden. Mikä on ajateltavissa, on myös mahdollista”. (2.11 , 2.201 , 3.02 , 4.125)

VAIN NÄIN (2.203 + 3.02 + 4.125) -

”Lauseet esittävät yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista”. (4.1)

”Yhtälö” menee niin, että -

(2.203 + 3.02 + 4.125 $\leftrightarrow$ (2.06 + 2.063 + 2.1 + 2.11 + 2.12 + 2.16 + 2.161 + 2.17 + 2.18 + 2.201 + 2.202 + 4.1))^{lxxxiv}

SITEN A. :

Korrespondenssiteorian + klassisen logiikan, ymmärrettynä niin, että siihen (logiikkaan) kuuluu k p l , r r l ja identiteetin laki / ”A” = ”A” , perusteella pätevät *lauseet esittävät yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista* - siis ”lauseiden ”totuutta ja epätotuutta”” - SISÄLTÄMÄLLÄ SEKÄ yksityisten asiaintilojen vallitsemisen ETTÄ yksityisten asiaintilojen vallitsematta olemisen MAHDOLLISUUDEN , siis SISÄLTÄMÄLLÄ ” SEKÄ ”lauseiden ”totuuden”” ETTÄ ”lauseiden ”epätotuuden”” MAHDOLLISUUDEN ” .

Lyhyesti, ilman ! ”rihman kiertämää” :

Korrespondenssiteorian / klassisen logiikan suhteen pätevät ”lauseet” SISÄLTÄVÄT ” s e k ä ”totuutensa” e t t ä ”e p ä totuutensa” ! MAHDOLLISUUDET ” . (Vast’ edes lyhyesti - ”s e k ä – e t t ä” .)

Se, että ☺ ”s e k ä – e t t ä” myös Wittgenstein mukaan, on selvästi luettavissa. ”Lauseen” (4.2) toistan ”sen” tärkeyden vuoksi. ”Siinä” Wittgenstein tiivistää, mitä tuleman - *lauseen* totuus- ja todistusteoreettisen *merkityssisällön* suhteen - pitää. (Muitakin ”toistoja” on. (4.2) erityismaininta ”avain – sanojensa” *niiden mahdollisuuksien* / vrt. (2.06 , 2.1 – 2.11 – 2.12 , 2.201 – 2.202 – 2.203) *suhteen* takia .)

”Lauseen käsitän - Fregen ja Russellin tavoin - siihen sisältyvien ilmaisujen funktioksi”. (3.318)

”Lauseen merkityssisältö on sen yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute niiden mahdollisuuksien suhteen, e t t ä yksityiset asiointilat vallitsevat tai ovat vallitsematta”. (4.2)

”Jos elementaarilause on tosi, vastaava yksityinen asiointila vallitsee. Jos elementaarilause on epätosi, vastaava yksityinen asiointila ei vallitse”. (4.25)

”Elementaarilauseiden totuusmahdollisuudet merkitsevät yksityisten asiointiloiden vallitsemisen ja vallitsematta olemisen mahdollisuuksia”. (4.3)

”Lause on yhtäpitävyyden ja yhtäpitävyyden puutteen ilmaisu elementaarilauseiden totuusmahdollisuuksien suhteen”. (4.4)

”Elementaarilauseiden totuusmahdollisuudet ovat lauseiden totuuden ja epätotuuden ehdot”. (4.41)

”Yhtäpitävyyden ja yhtäpitävyyden puutteen ilmaisu elementaarilauseiden totuusmahdollisuuksien suhteen ilmaisee lauseen totuusehdot. Lause on totuusehtojensa ilmaisu”. (4.431)

”Elementaarilauseet ovat lauseiden totuusargumentit”. (5.01)

S I T E N B . :

(Pitäen mielessä - *lauseen todellisuuden kuvana o l e m i s e n* ”ehdot” (2.06 , 2.1 – 2.11 – 2.12 , 2.201 – 2.202 – 2.203))

Lause siihen sisältyvien totuusehtojensa ilmaisu. (3.318 + 4.431) ^{lxxxv}

Lauseen totuusehdot : Elementaarilauseiden / lauseen totuusargumenttien vallitsemisen ja vallitsematta olemisen mahdollisuuksia. (4.3 + 4.41 + 5.01)

Lauseen totuusehdot : Lauseen totuusargumenttien totuuden ja epätotuuden mahdollisuuksia. (4.25 + 4.3 + 4.41 + 5.01)

Lauseen totuusehtojen / lause on totuusehtojensa ilmaisu i l m a i s u : Yhtäpitävyyden ja yhtäpitävyyden puutteen ilmaisu lauseen totuusargumenttien totuuden ja epätotuuden mahdollisuuksien suhteen. (4.25 + 4.3 + 4.4 + 4.41 + 4.431 + 5.01)

SITEN C. :

LAUSE ON TODELLISUUDEN KUVA jos ja vain jos SISÄLTÄÄ ”SEKÄ TOTUUSARGUMENTTIENSA TOTUUDEN ETTÄ TOTUUSARGUMENTTIENSA EPÄTOTUUDEN MAHDOLLISUUDET ”. (Olkoot lause – on – todellisuuden kuva määritelmä.)

SITEN D. :

*SEN ILMAISU, ETTÄ LAUSE ON TODELLISUUDEN KUVA MERKITSEE **JOKO** YHTÄPITÄVYYDEN **TAI** YHTÄPITÄVYYDEN PUUTTEEN ILMAISUA ”**SEKÄ – ETTÄ**” SUHTEEN.*

*Mikä kumpikaan ”**JOKO – TAI**” ei ole enää mahdollinen, koska lause **ei voi enää** sisältää yhtäpitävyyttään tai yhtäpitävyyden puutettaan / yhtäpitävyyttään ja yhtäpitävyyden puutettaan ”**SEKÄ – ETTÄ**” SUHTEEN, **KUN KERRAN JO** SISÄLTÄÄ ”**SEKÄ – ETTÄ**”.*

Tässä ”merkityksessä” o n , kuten -

”Lause ei voi väittää mitään itsestään, koska lausemerkki ei voi sisältyä itseensä”. (3.332)

”Funktio ei voi olla argumenttinsa, koska funktiomerkki sisältää jo argumenttinsa peruskuvan, eikä voi sisältää itseään ..”. (3.333)

Lause ei voi väittää mitään itsestään, koska ei voi sisältää itseään ”s e n” ilmaisuna ! ”MITÄ” SISÄLTÄÄ JO .

”Lauseet voivat esittää koko todellisuutta, mutta eivät sitä, mitä niillä täytyy olla yhteisenä todellisuuden kanssa voidakseen sitä esittää - loogista muotoaan.

Voidakseen esittää loogisen muodon, meidän täytyisi voida asettua lauseitten kanssa logiikan ulkopuolelle so. maailman ulkopuolelle”. (3.42 , 4.12)

”.. Mikä ilmaisee itsensä kielessä, sitä *me* emme voi ilmaista kielen avulla.

”Lauseet osoittavat todellisuuden loogisen muodon ..”. (4.121 , 4.1212 , 4.125)

”Minkä *voi* osoittaa, sitä ei *voi* sanoa”. (4.1212)

J a , sivumennen sanottuna : *Lause todellisuuden kuva , j o s pitää yhtä ”s e – k ä – e t t ä” .*

Sivun 34 ”yhtälöön” lisättävä : (3.318 , 4.2 , 4.25 , 4.3 , 4.4 , 4.41 , 4.431 , 5.01) .

J o s voidaankin olla yhtä mieltä *lause – on – todellisuuden kuva* määritelmästä, *n i i n m i k s i lauseen merkityssisältö on sen yhtäpitävyys t a i yhtäpitävyyden puute ”s e k ä – e t t ä” ?*

Yksinkertaisesti *s i k s i , e t t ä* Wittgensteinin lähtökohta / Russellin paradoksi on ”*u – kieli*” – vielä – ”*v a i l l a – ”totuusehtoja”*” .

S i k s i , lyödäkseen todellisuus kiinni vaihtoehtoihin kyllä vai ei l a u – s e e n O N KUVATTAVA TODELLISUUS TÄYDELLISESTI (4.023) - lauseen o n o l t a v a ”S E K Ä – E T T Ä” I L M A I S U - ennen kuin on mahdollista *TOTUUSARGUMENTTIEN KAIKISTA TOTUUSMAHDOLLISUUKSISTA yrittää ”LOUHIA” , R A J A T A A J A T T E - L U M A H D O L L I S U U K S I E N / T O D E L L I S U U D E N K U V I E N P I I R I .*

Tämä / *kuvattava todellisuus täydellisesti* on toinen ”syy” sille, kun Wittgenstein sanoo (, ja toisesta ”syystä” tuonnempana) -

”*Vaikka* lause saattaa määrittää vain yhden logiikan avaruuden paikan, *n i i n k o k o* logiikan avaruuden *t ä y t y y j o* kuitenkin *o l l a* sen mukana käsillä”. (3.42 , 4.023)

”M a h d o l l i s t e n totuusehtojen ryhmien joukossa on kaksi ääri-
tapausta.

Toisessa tapauksessa lause on tosi kaikilla elementaarilauseiden totuus-
mahdollisuuksilla. Sanomme, että totuusehdot ovat *tautologiset*.

Toisessa tapauksessa lause on epätosi kaikilla totuusmahdollisuuksilla : Totuus-
ehdot ovat *kontradiktoriset*. (4.46)

”Totuusehdot sanelevat sen liikkuma-alan, jonka lause jättää tosiseikoille. ..”. (4.463)

”Tautologian totuus on varma, lauseen totuus mahdollinen, kontradiktion
totuus mahdoton. ..”. (4.464)

Niin ”mieltäkääntävältä” kuin saattaa vaikuttaa, n i i n *lauseella on* totuus- ja to-
ditusteoreettisesti - *lause on todellisuuden kuva / voi olla tosi tai epätosi* - pätevä
merkityssisältö jos ja vain jos pitää yhtä niiden mahdollisuuksien
suhteen , j o t k a merkitsevät ” s e k ä *totuusargumenttien t o t u u d e n*
e t t ä totuusargumentten e p ä t o t u u d e n MAHDOLLISUUKSIA ” .

Toinen ”vaihtoehto” / *yhtäpitävyyden puute niiden mahdollisuuksien suhteen*
(j n e.) merkitsee näet j u u r i sitä - kun kerran *pitää yhtä v a i n j o k o* to-
tuusargumenttien totuuden mahdollisuuksien t a i v a i n totuusargument-
tien epätotuuden mahdollisuuksien *s u h t e e n - e t t ä lause o n J O –*
K O tautologia T A I kontradiktio .

”S e” yhtäpitävyyden puutteen ”vaihtoehto” niiden mahdollisuuksien suhteen ,
e t t ä lause e i p i d ä yhtä ! ”kummankaan” *mahdollisuuden kanssa* , jää
Wittgensteinilta mielestäni huomaamatta.

Ihmekös tuo, kun häneltä jäi huomaamatta *lauseen sisältämän argumentin perus-*
kuvan - todellisuuden kuvaa koskeva - totuus- ja todistusteoreettinen *merkitys-*
sisältö , vaikka *s i i t ä* (vastoin itseään ☺) aivan oikein *V Ä I T T Ä Ä K I N* .

V a i , onko tämä ”huomaamattomuus” ymmärrettävä niin, että - ”etsikääpä, hy-
vät lukijat ☺ tekstini joukosta *s e !* ”s y y” viimeiselle (7) ”lauseellen” .

Wittgensteinin *pyrkimyksen* kannalta *vaikeneminen* on tietenkin hyvin ymmär-
rettävissä.

Nimenomaan hänen *pyrkimyksensä* kannalta se, että *lause ei voi väittää mitään*
itsestään käy selvästi ilmi, kun katsoo ”lauseen” (4.431) merkitystä : On selvää, että
lause e i voi väittää mitään itsestään ! ”merkityksessä” , *e t t ä lause i l m a i s i s i*
yhtäpitävyyden ja yhtäpitävyyden puutteen elementaarilauseiden totuus-
mahdollisuuksien suhteen , K U N k e r r a n ! S I S Ä L T Ä Ä ”S E K Ä –

E T T Ä” (perustelua / ”yhtälöä” / 22 W : n ”lausetta” ± tietenk i n ☺ (2.014 – 2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 2.024 , 3.203 , 3.3) en tähän laita) , E I K Ä LAUSE VOI ENÄÄ , ”kehä” t a i ”n o i d a n – ”kehä”” , S I S Ä L T Ä Ä yhtäpitävyyttään ja yhtäpitävyyden puutetta - e i kumpaaka a n - ”S E K Ä – E T T Ä” SUHTEEN .

Sanottakoon, että *Logis-filosofisen tutkielman* lukija ☺ - tuskin ! Wittgenstein-kaan tätä ”väittää” - ei voi väittää ”lauseiden” (3.318 + 4.431) merkitsevän : *Lause on siihen sisältyvien ! Yhtäpitävyyden j a ! Yhtäpitävyyden puutteen ilmaisu elementaarilauseiden totuusmahdollisuuksien suhteen !*

Jos ”edellä – olevasti ”väittää”” , niin ”luetun” ymmärtäminen on varsin heikkoa. Ja mikäli ylipäätään enää mitään ”vasta – argumenttia” kaipaa, niin seuraava vielä lyhykäisyydessään ”sellainen” -

”.. Lauseen on mahdotonta väittää itsestään, että se on tosi. ..”. (4.442)

Siten, jos olisi kuten edeltävässä kappaleessa, niin ”lauseella” e i olisi v a i n mahdollisuutta v ä i t t ä ä i t s e s t ä ä n , e t t ä s e o n t o s i , v a a n ”mahdollisuus” v ä i t t ä ä i t s e s t ä ä n ”k a i k k i” t o t u u s a r g u m e n t t i e n s a t o t u u s m a h d o l l i s u u d e t , s i i s ! ” k a i k k i ” t o – t u u s a r v o – m a h d o l l i s u u t e n s a ” ” . - ”Eki” siis ☺ kiistämään ”s e k ä – e t t ä”^{lxxxvi} .

”S E” , m i n k ä K U V A S I S Ä L T Ä Ä , esittäessään logiikan avaruudessa yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista , s i i s s i m u l o i d e s s a a n / m a l l i n t a e s s a a n ”u – k i e l e s s ä” (! ”i t s e e n s ä” – viittaavasti) s u h d e t t a a n ”todellisuuteen” , ! I L M A I S E E lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan vertaamisen mahdollisuutta todellisuuden kanssa ; S I T Ä , E T T Ä lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyys tai yhtäpitävyyden puute todellisuuden kanssa v o i d a a n o s o i t t a a / t o d i s t a a .

12. ”Ristiriidan” kiertäminen / ylittäminen

Sen, miten (helposti) ylittämättömältä ristiriidalta vain näytävä ”s e k ä – e t t ä” voidaan ohittaa, esitän samalla kun oman tyylini käsittää ”todellisuus”. Myös se, miten Wittgenstein ohittaa ristiriidan ”kangastuksen” tulee esille, johtaen suoraan ”perusajatukseensa” (4.0312 , 4.128) , mistä onkin sitten vain ”kukonaskel” Kurt Gödeliin v. 1931 ja Alan Turingiin v. 1936 .

”Todellisuus” voidaan käsittää pelkästään ! ”u – kielenä” / ”u – kielessä” muodostettavissa olevien ”lauseiden” kokonaisuudeksi :

”Samassa yhteydessä” – ilmaisemattomuus merkitsee, että ”u – kieli” on vielä vailla ”totuusehtoja”. ^{lxxxvii}

Mitään muuta ei alussa / *maailman substanssina* ole kuin ”kieli” , joka Wittgensteinin *pyrkimyksen* vuoksi on oletettava ”u – kieleksi”.

Kun ”todellisuus” on määritelty ”u – kieleksi” , niin ”kielen / ”lauseen ’yhteyden’ ”todellisuuteen” ’ ’ on oltava *sisäinen ominaisuus* - tämän *tosiseikan* , että ”todellisuus” käsitetty ”u – kielessä” muodostettavissa olevien ”lauseiden” kokonaisuudeksi *sisäinen ominaisuus* (4.1221 , 4.123 , 4.124) .

Kuitenkin, kun ”u – kielenä” merkitsee ! ”A” = ”A” / ”u – kieli” on oikeastaan ainoa ! ”olio” , n i i n kielen ja ”todellisuuden” suhdetta - korrespondenssiteoreettista suhdetta - voidaan / voitava uudelleen – esittää ”u – kielessä” soveltamalla ”riippumattomuutta” toistamiseen ! ^{lxxxviii}

J o s y r i t t ä ä ” ’ ”kieltä” ’ ’ suoraan, niin kaikki ”u – kielessä” muodostettavissa olevat ”lauseet” ovat ! ’yhteydessä ’toisiinsa’ ’ ja jotakin yhteistä totuuden tai epätotuuden mahdollisuuden i l m a i s u n a merkitsee ! ”noidan – ”kehää”” ^{lxxxix} .

”Riippumattomuuden” uudelleen – ”soveltamisessa” vältettäväksi ”esteeksi” tulee se, e t t e i ”riippumattomuutta” saa (aksiomana) tietenkään näyttää toteen, todistaa.

Y r i t e t ä ä n !

Simuloidaan kielen ja ”todellisuuden” ulkoista ”riippumattomuus” – suhdetta ”u – kielessä”.

Kysymys kuuluu : ”Minkä” suhteen ”u – kielessä” ?

Johdonmukaisinta olisi ilmeisesti ”soveltaa” , e i vielä edes ”nimien” / ”sanojen” / ”merkkien” suhteen, v a a n v a i n ”aakkosten” - a b c d e f . . x z y ä ö - suhteen !

Kun tämä ”kaava” on kuitenkin turhan pitkä, ”loppu – tuloksen” ollessa silti sama, n i i n ”u – kielessä” muodostettavissa olevien ”lauseiden” suhteen. ”Tämä” on sitä paitsi johdonmukaisinta korrespondenssiteorian, ja logiikankin näkökulmasta.

K a i k k i ”u – kielessä” muodostettavissa olevat ”lauseet” ovat, oletetaan olevan riippumattomia ”t o i s i s t a a n”. - Kirjaimellisesti.

Se, että oletuksesta ei seuraa / non sequitur ”riippumattomuuden” todistusta, kaikkien ”lauseiden” osoittamista riippumattomiksi ”toisistaan” johtuu siitä, että tietenkin myös n y t ”riippumattomuuden” ☺ uusio – käytössä voimassa (ensin) ! S 1. .

”Samassa yhteydessä” – ilmaisemattomuus / ”yhteismitattomuus” on voimassa, ja ”riippumattomuus” jää todistamatta.

Siinä ! ”silmänräpäyksessä” , k u n ”riippumattomuutta” sovellettu ”u – kielessä” / kielen ja ”todellisuuden” ulkoista ”riippumattomuus” – suhdetta simuloitu, **n i i n !** ”u – kieli” k a t o a a . - Tämä ”simulaatio” on siis niin sanoakseni dramaattinen osoitus siitä, että pelkän ”riippumattomuuden” varassa korrespondenssiteoria on (sananmukaisesti) ”tyhjän päällä”.

”Toisistaan” riippumattomat ”lauseet” ovat ”yhteis m i t a t t o m i a”. ”Lauseita” ei voi siis ilmaista ! ”yhdessä ja samassa ”kielessä” . Toisinsanoen ”u – kieli” h a – j o a a ”toisistaan” – riippumattomiksi – **e i** – ”s a m a s s a y h t e y d e s s ä” – ilmaistaviksi – y k s i t t ä i s i k s i – ”l a u s e i k s i” ! - **S I I S ! Y H – D E N** ”LAUSEEN ”KIELIKSI”” (, eikä sillä, o v a t k o ”lauseet” äärettömän ”pitkiä” tai äärettömän ”lyhyitä” ole mitään merkitystä) !

Vain kadonneen ”u – kielen” u l k o puolelta voisi (periaatteessa) nähdä sinne tänne ripoteltujen ”lauseiden” kokonaisuuden.

Aina kun sanot / sanoo - ”minä – sinä – hän – me – te – he” , t a i ”tekoäly” / ”algoritmi” sanoo - ”yhden ”lauseen” , n i i n ”m u u t / ”t o i s e t ”l a u s e e t” ” K A T O A V A T t y k k ä n ä ä n ☺ ”ohjelmiston ”m u i s t i s t a”” .

Tämä ”katoaminen” on ”hetkestä – ”hetkeen” elävän ”solipsistin” märkä uni, tai jos niin voi sanoa ”dementikon” painajainen, kun edellinen ”hetki” aina uuden ”hetken” tullessa katoaa - paitsi, ettei ole edes ! ”aikaan” liittyviä käsitteitä, puhumattaakaan ”avaruudesta” , j a edes ☺ ”värikkyttä” mainitsematta! (2.0251)

Herää siis kysymys ”kyllä – vai – e i” :

”Y h d e n / a i n o a n ! ”lauseen”” mahdollisuudesta o l l a ! ! ”tosi tai epätosi” kontingentilla ! ! ”tavalla” - ! ! ! ”ristiriidattomasti ?

”Y h d e n / a i n o a n ! ”lauseen”” *T O T U U S M A H D O L L I S U U D E T* o v a t s e u r a a v a t :

- välttämättä ”tosi”
- välttämättä ”epätosi”
- sekä ”tosi” että ”epätosi” .

Toisin sanoen yksikään ”lause” ei ole ylhäisessä ”yksinäisyydessään” *todellisuuden kuva*, vaan sisältää vain yllä esitetyt ””totuus – ”suhteet”” itseensä”.

Toisin sanoen: E t t ä *lauseet voivat olla tosia tai epätosia* korrespondenssiteorian / kpl, rrl ja ”A” = ”A” perusteella kontingentilla tavalla, ”lauseilla” on oltava ’yhteys ”toisiinsa” ’ / *jotakin yhteistä* niin, e t t ä ”lauseiden ”epätotuuden”” korvaa / ”lauseiden ”epätotuutta”” *edustaa* jonkin ””toisen ”lauseen”” totuus ”.

”Lauseiden ’yhteydelle ”toisiinsa” ’ ” / *jollekin yhteiselle* ei ole muuta ”paikkaa” kuin ! ”lauseet ”itse””.

”Riippumattomuus” on jo toteutunut ”lauseiden” ulkoisessa ”suhteessa.

”Riippumattomuuden” *logiikan avaruuteen* ripottelemat ”lauseet” siis sisäl-
t ä v ä t ’yhteyden ”toisiinsa” ’ / *lauseet sisältävät argumenttinsa peruskuvan*
”sen” ilmaisuna, e t t ä ”lauseiden ”epätotuutta”” *edustaa* jonkin ””toisen
”lauseen”” totuus ” - toinen *looginen paikka*^{xc}.

J o s *lause todellisuuden kuva*, niin *lause voi olla epätosi* ”sen” kautta, ”sen” avulla, e t t ä ”lauseen ”totuus”” voidaan *kieltää*, *kieltävän lauseen määrittäessä* toisen *loogisen paikan kuin kielletty lause* (, ja tuota pikaa esitän tämän ”tulkinalle” tärkeän ! ”lauseen” (4.0641) kokonaan, kunhan eräs ☺ oleellinen kysymys on kysytty + vastattu).

”Lauseet” korvaavat, *edustavat* ”toistensa ”totuusmahdollisuuksia / ”totuusarvo – mahdollisuuksia””, e n ä ä vain ””totuutensa tai epätotuutensa” mahdollisuuksia ”, kun kerran ”riippumattomuus” on jo toteuttanut kolme ”muuta” s.o. 1. välttämättä ”tosi”, 2. välttämättä ”epätosi”, 3. sekä ”tosi” että ”epätosi”.

Annetuin ”ehdoin” pätevillä ”lauseilla” on siis *yhteinen looginen muoto / kuvaamismuoto* ”toistensa ”totuusarvo / ”tosi tai epätosi – ”mahdollisuuksien”” suhteen, ja edellyttävät siis ”toisiaan”.

Wittgensteinin mukaan tämä ”lauseita” kontingentilla tavalla välttämättä ”tosi tai epätosi – ”mahdollisuuksiensa”” suhteen yhdistävä *looginen muoto sisältyy lauseet muodostaviin, lauseyhteydessään merkitseviin nimiin silloin ja vain silloin, kun* *suhtautuvat toisiinsa eräällä erityisellä / lauseet ovat todellisuuden kuvia t a v a l l a*.

Lauseyhteydessään merkitsevät nimet siis *edellyttävät kaikkien niiden lauseiden muodot, joissa voivat esiintyä* niin, että *kaikkilauseitten ”toistensa ”totuusmahdollisuuksia / ”totuusarvo – ”mahdollisuuksia”” korvaavat, edustavat* *muodot ovat käsillä.*

Lauseyhteydessään todellisuuden kuvia merkitsevät nimet edellyttävät kaikki lauseet, joissa voivat esiintyä - *koko logiikan avaruus on käsillä.*

”Oliot sisältävät kaikkien asiaintilojen mahdollisuuden”. (2.014)

”Olion esiintymismahdollisuus yksityisissä asiainiloissa on olion muoto”. (2.0141)

Vain lauseilla on merkityssisältö. Vain lauseyhteydessä nimillä on merkitys”. (2.021 , 3.203 , 3.3 , 4.23)

”Jokaista lauseen merkityssisältöä luonnehtivaa lauseen osaa kutsun ilmaisuksi (symboliksi).

(Lause itsekin on ilmaisu.)

Ilmaisua on kaikki lauseen merkityssisällölle olennainen, mikä voi olla yhteistä useille lauseille.

Ilmaisu luonnehtii erään muodon ja erään sisällön ykseyden”. (2.014 , 2.0141 , 2.024 , 2.025 , 3.3 , 3.31 , alleviivaus jatkuu 3.311)

”Ilmaisu e d e l l y t t ä ä kaikkien niiden lauseiden muodot, joissa se voi esiintyä. Se on erään lausejoukon yhteinen, luonnehtiva tuntomerkki”. (2.014 , 2.0141 , 3.13 , 3.3 – 3.31 – 3 . 3 1 1 , 3.318 , 3.4 – 3.42 , 4.2 , 4.23)

S i t e n , j o s n i m e t m e r k i t s e v ä t l a u s e y h t e y d e s s ä ä n t o d e l l i s u u d e n k u v i a , n i i n n e s i s ä l t ä v ä t k a i k k i e n n i i d e n l a u s e i d e n m u o d o t , j o i s s a n i m e t v o i v a t e s i i n t y ä y k s i t y i s t e n a s i a i n t i l o j e n v a l l i t s e m i s e n j a v a l l i t s e m a t t a o l e m i s e n m a h d o l l i s u u d e n i l m a i s u i n a .

”Lause määrittää jonkin paikan logiikan avaruudessa. Pelkkä sen rakennesien olemassaolo, pelkkä mielekkään lauseen olemassaolo, takaa tämän logiikan avaruuden paikan olemassaolon”. (3.4 , alleviivaus jatkuu (3.411))

”Lausemerkki ja loogiset koordinaatit - siinä paikka logiikan avaruudessa”. (3.41)

Geometrinen ja looginen paikka ovat yhdenmukaisia siinä, että molemmat ovat jonkin olemassaolon mahdollisuuksia”. (3.411)

(Voiko näin ollen sanoa, että muuten, ”e i – vielä – *todellisuuden kuvia* ” ovat j o sen ja sen asiaintilan esittävät lauseet , ovat ”totuusarvoiltaan” 1. välttämättä ”tosi” , tai 2. välttämättä ”epätosi” , ellei sitten 3. sekä ”tosi” että ”epätosi” ? Tuskin. - Sehän merkitsisi, että *loogisesti täysin järjestyksessä oleva puhekielemme* olisi silkkaa ”y k s i n – puhelua” (, mitä ☺ toki usein onkin). - Pikemminkin valittava viides ”totuusarvo – ”mahdollisuuksia”” koskeva ”vaihtoehto”, e t t ä ”mitään ”totuusehtoja”” e i vielä ole, e i e n n e n k u i n j o sen ja sen asiaintilan esittäviä lauseita käytetty, ajateltu projektiivisessä suhteessaan maailmaan.)

Oletetaan nyt, että kaikki todellisuuden kuvat voidaan rajata - osoittaa.

Silloin olisi tietenkin voitava ilmaista kokonaisuudessaan "lauseita" yhdistävä, ja "lauseisiin "itseensä"" sisältyvä *looginen muoto / kuvaamismuoto* _ toistensa "totuusarvo – "mahdollisuuksien"" _ suhteen.

Olisi voitava ilmaista "lauseet" *muodostavien nimien* "kaikki" mahdollisuu-
det" _ *muodostaa* _ toistensa "totuusarvo – "mahdollisuuksia"" _ korvaavia, *edustavia* "lauseita": Kaikki nimien mahdollisuudet *suhtautua toisiinsa, merkitä lauseyhteydessään niin, että muodostuneet lauseet ovat* _ toistensa "totuusarvo – "mahdollisuuksia"" _ *edustavia / korvaavia lauseita*.

Olisi voitava ilmaista *lauseen* totuus- ja todistusteoreettinen *merkityssisältö*. *Lauseen* mahdollisuus *pitää yhtä* _ sekä *totuusargumenttiensa totuuden* että *totuusargumenttiensa epätotuuden mahdollisuuksien* _ *suhteen* - ottaen huomioon, että! *lauseen totuusargumenttien epätotuuden mahdollisuuksia* EDUSTAA TOINEN LOOGINEN PAIKKA / jokin "toinen lause"" , ja siis _ "toisen totuuden"" mahdollisuus _

Onko *todellisuuden kuvien kokonaisuuden rajaaminen* mahdollista ?

EI!

Ei, jo sillä perusteella, että! "lauseen" pitäisi *pitää yhtä* !! "toisen lauseen"" kanssa, mikä merkitsisi - "lause" = _ "lause" _ - ja siten identiteetin lakia / "A" = "A" olisi rikottava.

Ei, koska "toistensa totuusarvo – "mahdollisuuksia"" korvaava / *edustava* "lauseiden" / *tosiseikkojen logiikka on* pois sulkevaa .

Jokaisella lauseella täytyy *jo* olla merkityssisältö. Myöntäminen ei voi sitä lauseelle antaa, sillä juuri merkityssisältöhän myönnetään. Sama koskee kieltoa jne. ". (4.022 , 4.03 , 4.064)

"Voitaisiin sanoa : Kielto viittaa jo siihen logiikan avaruuden paikkaan, jonka kielletty lause määrittää.

Kieltävä lause määrittää toisen loogisen paikan kuin kielletty lause.

Kieltävä lause määrittää tietyn loogisen paikan kielletyn lauseen loogisen paikan avulla. Se näet kuvaatietyn paikan kielletyn lauseen ulkopuolella

Kielletty lause voidaan kieltää uudelleen - ja jo tämä osoittaa, että se, mikä kielletään, on jo lause eikä vain lauseen e s i vaihe”. (3.5 , 4.01, 4.0641)

AVAINSANAT :

- ”Kieltävä lause / ”Kielletty lause”
- ”Kuvaa”
- ”Toinen looginen paikka” (Olkoot ”TLP” .)
- ”ulkopuolella” .

Otetaan avuksi ☺ ”pykälät” -

”Kuva kuvaa todellisuutta esittämällä yksityisten asiaintilojen vallitsemisen ja vallitsematta olemisen mahdollisuuden”. (2.201)

”Kuva esittää mahdollista asiaintilaa logiikan avaruudessa”. (2.202)

”Kuva s i s ä l t ä ä esittämänsä asiaintilan mahdollisuuden”. (2.203)

Ja ☺ ”hyvinä takapiruina” tietenkin -

”Kuva esittää asiaintilaa logiikan avaruudessa, yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista”. (2.11)

”Lauseet esittävät yksityisten asiaintilojen vallitsemista ja vallitsematta olemista”. (4.1)

Ja, etenkin tukeudutaan siihen, mitä tähän asti on saatu aikaan. - Toivottavasti oikein, ja jotensakin luettavasti.

”Tähän asti” käykööt hyväksi aasin – sillaksi kertaukselle.

Merkityssisällön myöntäminen - merkityssisällön kieltäminen ? - Etenkin kieltäminen !

Tämä, että Wittgensteinin huomion keskipisteenä on *merkityssisällön kieltäminen* on vahva vinkki siitä, mistä on kysymys.

Ollaan tilanteessa, niin sanoakseni ”vaiheessa” , e t t ä ! MITÄ se MERKITSEE , e t t ä lauseen jo esittämää (, e t t ä on mahdollista *hahmotella* (mi-

tään totta tai epätotta) kuvaa maailmasta) sitä ja sitä asiaintilaa *a j a t e l l a a n* projektiivisessä suhteessaan maailmaan ? - Siis sen ilmaisuna, että lause voi olla tosi tai epätosi.

Ollaan siis ”vaiheessa” / matkalla ! ”pelkästä ”lauseesta”” siihen, miten ja et-
tä lause on - voi olla - todellisuuden kuva ? Vasta muutamaa, vasta muutamaa ”pykälää” aiemmin a n Wittgenstein ☺ ”nostaa pöydälle” olennaisen ”riippumattomuuden” / (4.061) , joka on se ”kuvateorian” (ymmärtämisen) ensimmäinen ”a & o” !

Miten mistä tahansa ”lauseesta” , joka korrespondenssiteorian näkökulmasta - ja asettamana! - *on loogisesti täysin järjestyksessä, oikein muodostettu tulee* myös todistusteoreettisesti ”pätevä” ? Niin, että totuusteoria välttää roskakorin.

Tätä korrespondenssiteorian näkökulmaa, että totuusteoria i t s e asettaa lähtökohdakseen, *e s i vaiheekseen* ”totuus – ehdottoman ”u – kielen” ” , s i i s ” ”u – kielen” *v i e l ä* ”v a i l l a – totuusehtoja” ” ” , j a siksi *on loogisesti täysin järjestyksessä* , voi pitää korrespondenssiteorian *h y v ä n* laatuksena ”paradoksina” - jos niin ! ☺ turhaan / katso luku 6 haluaa.

Sen *myöntäminen* , ja minkä *lause todellisuuden kuvana* tekee, että *lause v o i olla tosi* , e i o l e - l o g i i k a (n a v a r u u d e) s s a - ongelma.

Sen sijaan ”lauseen ”totuuden”” *kieltäminen* o n o n g e l m a !

LOGIIKKA ON / sen t u l e e o l l a ! ”TOTUUDEN – ”S Ä I L Y T T Ä V Ä Ä” ” .

M i t e n s i i s l o g i i k a (n a v a r u u d e) s s a voidaan *myöntää* ”lauseen ”epätotuus”” / *kieltää* ”lauseen ”totuus”” ? - Siten, että logiikka (n a v a r u u d e) s s a e i poiketa ”totuudesta”.

Juuri tästä on ”pykälässä” (4.0641) kysymys : ”Lauseen” totuus- ja todistusteoreettisesta *merkityssisällöstä / kuvan k u v a a m i s* muodosta *n i i n* , e t t ä *LAUSEEN ! YHTÄ PITÄVYYS* o n mahdollinen *totuusargumenttiansa* ! ”epätotuuden” *mahdollisuuksien s u h t e e n* ^{xci} .

”Pykälän” (4.0641) avainsanat ovat *kieltävä lause k u v a a tietyn paikan kielletyn lauseen U L K O PUOLELLA* , ja että tietty paikka on yhtä kuin *t o i n e n looginen paikka* on tuskin kummoinenkaan tulkinta (, jos tulkinta ol- lenkaan) .

K U V A A ? ! - A i v a n ! ! - Kun k u v a a , n i i n S I S Ä L T Ä Ä T O I S E N *LOGISEN PAIKAN kielletyn lauseen u l k o puolella* , *t o i - s e n* *loogisen paikan o l e m a s s a o l o n* *MAHDOLLISUUDEN kielletyn lauseen u l k o puolella.* ^{xcii}

Kielletyn lauseen loogisen paikan avulla ?

Kielletty lause viittaa / voi viitata ! ”totuutensa” KIELTÄVÄSTI !! IT-SENSÄ , kun kerran SAMALLA VOI osoittaa toisen loogisen paikan , jonka ”totuus” KORVAA* KIELLETYN LAUSEEN ”epätotuuden” : EDUSTA* KIELLETYN LAUSEEN ”EPÄTOTUUDEN MAHDOLLISUUTTA” . (4.0312 , 4.12 , 4.121 , 4.1212)

JA se, että kieltävä lause määrittää kielletyn lauseen loogisen paikan avulla toisen loogisen paikan , on juurikin ☺ ”sen” ilmaisua, että yksityisten asiaintilojen vallitsema oleminen osoittaa - OLLAKSEEN / ”lauseen ”epätotuus” ” mahdollinen ” - ”TL P” , S I I S ! ”toisen lauseen” ” , JA ” ”sen” ” esittämän sen ja sen asiaintilan , JA jotka asiaintilat pitävät yhtä, täsmäävät todellisuuden kanssa / ” ” ”lause” ” on tosi ” korvaten lähtökohtana olleen kielletyn lauseen ”epätotuuden” : ” ” ”Lauseen” ” totuus ” korvaa ” ”lauseen totuuden” ” , ja tekee siten kielletyn lauseen ” ”epätotuuden” mahdolliseksi ” .

Se, että tämä ☺ ”prosessi” , johon Wittgenstein viittaa, osoittaa ” kieltävä / kielletty – ”akselin” ” ULKOPUOLELLE tulee siitä, että muuten oltaisiin siinä ”noidan – ”kehässä” ” , että! LAUSE KIELTÄÄ IT-SENSÄ : Se, että lause ” ”ei ole totta ” ei ole totta ” , EIKÄ negatiivinen lause ole negatiivinen lause (, ja ”Kaspian mereltä tuulee” taas) .

Negatiivinen lause olisi ”vain” positiivisen ”muotonsa” - positiivisen lauseen - uudelleen ilmaisu, niin että (4.061 , 4.062) , eikä niin, että -

”.. negatiivinen lause on muodostettu positiivisen lauseen avulla . Positiivisen lauseen täytyy edellyttää negatiivisen lauseen olemassaolo ja päinvastoin” . (5.5151)

Edellä – kuvatulla ”tavalla” logiikka pyssyy ”totuuden” – säilyttävänä : ”TLP” on kontingentilla ”tavalla” välttämättä ”tosi” .

Ja sille, että (4.0312 , 4.128 , 6.4321) riittää jo hyvin se, että / identiteetin laki ”A” = ”A” sanoo : ” LAUSE ” ei voi olla ” ” LAUSE ” ” .

ERGO - ” LAUSETTA ” ja ” ” LAUSETTA ” ” EI VOI ILMAISTA ETUKÄTEEN, YHDELLÄ KERTAA. (5.47 , 5.4711)

KORRESPONDENSSITEORIAN ”LOGIIKKA” / kpl ja rrl sekä identiteetin laki ”A” = ”A” ON siis ”TOTUUDEN” – SÄILYTTÄVÄÄ sil- l ä korrespondenssiteoreettisestik i n ☺ järkeen – käyvällä ”hinnalla” , ETTÄ TOTUUSTEORIAN ”LOGIIKKA” ON ETUKÄTEEN YHDELLÄ KERTAA ”EI-JOHDETTAVAA” ; ” TOISTEN LOOGISTEN PAIKKOJEN EI-JOHDETTAVUUS ”. ^{xciii}

JOS ”KAIKKI” KORRESPONDENSSITEORIAN / kpl ja rrl sekä identiteetin laki ”A” = ”A” PERUSTEELLA, kontingentilla ”tavalla” , PÄTEVÄT ”LAUSEET” VOITAIHIN OSOITTA, NIIN ”KOKONAISUUTEEN” KUULUISI ”LAUSEITA” , JOIDEN ”TOTUUDET” EIVÄT SOVI YHTEEN, KUN KORVAAVAT ”TOISTENSA ”EPÄTOTUUTTA”” / ”EPÄTOTUUDEN ”MAHDOLLISUUTTA””.

Se, että logiikka on ”totuuden” – säilyttävää on (ymmärtääkseni) ”sitä” , mitä englanniksi kutsutaan ”sound – ja / tai ”valid – logic” .

Entä, todistaako ” todellisuuden kuvien ei – johdettavuus ” samalla ”riippumattomuuden” ? - Ei todista! ”Todistus” edellyttäisi just ! ”TLP” ilmaisemista / konstruoimista.

Mutta, e i k ö -

”.. Yleisen lausemuodon olemassaolon todistaa se, ettei voi olla olemassa mitään lausetta, jonka muotoa e i o l i s i v o i t u ennustaa (so. konstruoida).
Lauseen yleinen muoto on : *Asiat ovat niin ja niin*”. (3.42 , 4.5 , 4.51)

”Olettakaamme, että tunti s i n *kaikki* elementaarilauseet. Silloin v o i s i n yksinkertaisesti kysyä : Mitä lauseita voin niistä muodostaa? Näin minulla on *kaikki* lauseet, ja juuri *tällä tavoin* niiden kokonaisuus rajautuu”. (3.42 , 4.5 , 4.51)

”Lauseissa” (4.5 , 4.51) ! ”konditionaali” ! (2.0124^{xciv} , 3.221 , 5.55 , 5.5571)

E i todista, sillä ”todistus” edellyttäisi, että osoittaa korrespondenssiteorian perusteella kontingentisti ”välttämättömät ”totuudet”” / ”T L P” .

Nimittäin, j o s vain ”riippumattomuus” on voimassa - *todellisuuteen v e r t a a - m i s e n* ”mahdollisuuden” puuttuessa - n i i n korrespondenssiteorian ”pätevyys” voidaan osoittaa v a i n osoittamalla / todistamalla ”välttämättömät ”totuudet”” / v a i n ” välttämättä ”todet ”lauseet”” ” i l m a n ”kontingenssia”.

E n t ä - j o s kuitenkin ☺ ! ”jotenkin” onnistutaan todistamaan ” t o i s t e n *loogisten paikkojen totuus* ” , n i i n silloin ” ”T L P” *totuuksista* ” t u l e e ”riippumattomuuden” rinnalle - o h e e n - (v a i n) k o r r e s p o n - d e n s s i t e o r i a n ” U U - S - I A ” AKSIOOMIA .

Annetuin ”ehdoin” *projektiivisessä suhteessaan maailmaan olevat lauseet / lausemerkit* eivät voi olla v a i n ”välttämättä ”tosia”” .

J o s ”voisivat” , n i i n ~~korrespondenssiteoria~~ .

Siten, se että *kieltävä lause kuvaa tietyn paikan kielletyn lauseen u l k o puolella* merkitsee yksinkertaisesti ”toisistaan” riippumattomien / ” e i - johdettavien ”lauseiden” ” o l e m a s s a o l o n *mahdollisuutta* korrespondenssiteorian + muut ”ehdot” pätevyuden ilmaisuna.

Siksi Wittgenstein sanoo jo alussa -

”Yksityiset asiointilat ovat toisistaan riippumattomia”. (2.061 , 2.062))

”Toisen yksityisen asiointilan vallitsemisesta tai vallitsematta olemisesta ei voi päätellä toisen yksityisen asiointilan vallitsemista tai vallitsematta olemista”. (2.061 , 2.062)

Se, miten ”s e k ä - e t t ä” todistaa ”i t - s e ”ristiriidattomuutensa”” menee siis niin, e t t ä *todellisuuden kuvat* p o i s sulkevat *toisten sa ilmaisemis - sanomis - mahdollisuuksia* *t o t u u s argumenttiensa* T O T U U S *mahdollisuuksien suhteen*.

Maailman totuus- ja todistusteoreettista substanssia m ä ä r i t t ä ä ”e i – johdettavuus”.

13. ” ” ”Kielestä” ” ” / ”Todellisuuden” olemassaolosta ?

”U – kielellä” on pätevä totuus- ja todistusteoreettinen - korrespondenssiteoriaan + muut annetut ”ehdot” perustuva - suhde ”todellisuuteen” jos ja vain j o s ”todellisuutta” edustavat ”u – kielen ”lauseet” ovat ”e i – johdettavia”, minkä korollarina se, että maailma on, on ”e i – johdettavien ”TLP” ” i l m a i s u.

Viimeinen © ”niitti” tulee seuraavista Wittgensteinin ”lauseista” -

”Olioita voin vain *nimittää*. Merkit edustavat niitä. Voin ainostaan puhua *niistä*, en voi *ilmaista* niitä. Lause voi sanoa vain, *miten* olio on, *ei mitä* se on”. (3.221 , 5.01 , 5.55 , 5.5571)

” Nyt meidän on vastattava kysymykseen kaikista m a h d o l l i s i s t a elementaarilauseen muodoista.

Elementaarilauseet muodostuvat nimistä. Koska emme kuitenkaan v o i i l-
moittaa *e r i* merkityksisten nimien lukumäärää, emme myöskään v o i ilmoit-
taa elementaarilauseiden rakennetta”. (2.15 , 2.151 , 3.221 , 5.01 , 5.55 , 5.5571)

”Ellen voi ilmoittaa a priori, mitä elementaarilauseita on olemassa, silloin ilmoittamishaluni täytyy johtaa ilmeiseen mielettömyyteen”. (3.221 , 5.01 , 5.47 , 5.4711 , 5.55 , 5.5571)

Kun kerran e i voi ilmoittaa a priori, mitä lauseiden *t o t u u s* argumentteja on olemassa , n i i n -

”.. Siksi emme voi sanoa logiikassa : Maailmassa on sitä ja sitä, muttei tätä tai tuota. ..”. (5.61)

Korrespondenssiteorian ”logiikkaa” e i voi osoittaa k u i n osoittamalla *todellisuuden kuvia* k i e l t ä m ä t t ö m ä l l ä ”TAVALLA” ! T Y H –
J Ä Ä : ”E i – johdettavat ”TLP” ” ↔ korrespondenssiteoria pätevä .

Korrespondenssiteorian / kpl ja rrl sekä idetiteetin laki, "A" = "A" + "kontingenssi" pätevyys on osoitettu, jos j a k u n on osoitettu :

1. E i "ristiriitaa" → "TLP"
2. E i k ä "kehässä kiertämistä" → osoittaa "u l k o puolelle"

Ja "kirsikkana kakussa" :

3. *Todellisuuden kuvien olemassaoloa on v o i tava pitää* "ristiriidattomuutensa" - ("e i - johdettavuutensa" ↔ "ristiriidattomuus") - seurauksena loogisesti "varmana" / "kieltäm ä t t ö mänä".

"E i - johdettavat "TLP" edustavat ☉ luonnollisesti ! "n i i t ä" erimerkityksisiä nimiä, joiden lukumäärää emme voi ilmoittaa. (4.0312 , 4.128 , 5.55 , 5.5571)

S i t e n - "TLP" edustavat MAAILMAA - a - la - "ontologinen realismi".

Puhumattakaan : Toiset loogiset paikat ovat "t o s i a - ! " t o d i s - t u m a t t o m i a "".

"TOSIA - "VIELÄ - "todistumattomia" "".

Mikään logiikan "menetelmä" / "algoritmi" e i v o i E T U K Ä T E E N Y H D E L L Ä K E R T A A konstruoida "TLP" n i i n , e t t ä Wittgens- tein - A - L a - Kurt Gödel ja Alain Turing - (M . O . T .).

-

" "Kieli" " ei ole oikeastaan ongelma, kun " todellisuuden kuvien e i - johdettavuuden " ymmärtää sen ilmaisuna - e t t ä maailma on / luonnontieteen lauseet. (6.44 , 6.53)

Maailma rakentuu " pala - "palalta" - t e h t ä v ä n ä " , ilman näköpiirissä olevaa "päätepistettä" / (4.0312 , 4.128 , 6.4321) .

Poissulkematta : "U - kieli" / ""kieli" " // ! P vs. NP - "kysymys" ^{xcv} !

J o s "u - kielen" j a ""kielen" " (voi) ymmärtää ""P" ja "NP" ilmaisui- na "" , n i i n se, että "u - kieli" s i s ä l t ä ä " "kielen" " näyttää merkitsevän "P = NP" !

Kuitenkaan ” ”kieltä” ” *ei voi* ilmaista ”u – kiele s s ä” , mikä näyttää merkitsevän - ”P ≠ NP” !!

Vaan - e n t ä se, että ” ” ”kielen” ” ” ilmaisemattomat / sanomattomat ” viittaavat takaisin ”u – kieleen” / ! ”kaikkeen – ”sanottavissa – olevaan” ” ? !

Toisin sanoen, ” u – kiele s s ä” voidaan ilmaista ”kaikki” , v a a n *ei* todistaa ”kaikkea” , kun kerran ”u – kieli” s i s ä l t ä ä ! ” ” ”kielen” ” ” .

Ei todistaa ”kaikkea” , k u t e n kysymystä ”P vs. NP” ? !

Toisin sanoen ! * ”u – kieli” * viittaa ”todistam a t t o miensa” suhteen e d e l – l e e n * u l k o puolelleen * !

Ollaanko siis ” kulloisessakin ” ” ”kielen” ” ” v a i h e e s s a ” niin että *ajatteleva subjekti* *on* ” *aina* – ”tämän – ”vielä – ilmaisemattoman” ” – *RAJALLA* ” . (5.631)

- i (5.47 , 4.0312 , 4.06) . - Kurt Gödelin ensimmäisestä epätäydellisyyslauseesta saa käsityksen Gödel ja Turing sivulla olevasta Lynn Gamwell – ”sitaatista”. Sama koskee (vähäisemmin) Alan Turingin ”tulosta”. - Niin Gödel / v. 1931 kuin Turing / v. 1936 voi tutustua esimerkiksi Tieteen termipankin ”logiikka” – osion kautta soveltuvin kohdin, tai Wikipedian kautta. Ellei sitten esittämäni lähde-luettelon avulla.
- ii (4.112)
- iii *Sisältä päin* merkitsee samaa kuin esipuheen *kielessä*.
- iv (6.54)
- v (3.12 , 3.14 , 3.3 , 4.0311 , 4.0312 , 4.23 , 5 , 5.01)
- vi Tarvinneeko sanoa © , e t t ä *todellisuuden kuva* merkitsee samaa kuin *lause projektiiivisessa suhteessaan maailmaan*.
- vii Osoitettava ”s e” *eräs erityinen tapa* , e t t ä *lauseyhteydessään merkitsevät nimet suhtautuvat toisiinsa niin, että lause on todellisuuden kuva* .
- viii (2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 3.203 , 3.3 , 3.5 , 4.064) Tämä on Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” ensimmäinen, pelkästään totuusteoreettinen ”kerros”.
- ix (2.0121 , 4.031 , 4.0311 , 4.064)
- x (4.25 , 5.01)
- xi ”Nimet” merkitsevät totuus - ja todistusteoreettisesti *vain elementaarilauseiden yhteydessä. Todistusteoreettisesti v a s t a elementaarilauseiden totuusmahdollisuuksien* ilmaisuna. - Kyse on *maailman substanssi* – ”opin” toisesta ”kerroksesta”.
- xii ”Lause” on juuri / v a s t a todellisuuden kuvana sen ”mahdollisuuden” ilmaisu, e t t ä ! ”t o - d i s t e t t a v a s t i ”tosi tai epätosi” . *Todellisuuden kuva* on ”u – kielessä” tehty simulaatio / todellisuuden malli siitä, miten *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan yhtäpitävyys / täsmäminen tai yhtäpitävyyden puute / täsmäämättä oleminen todellisuuden kanssa* on mahdollinen. *M a l l i / s i m u l a a t i o* siitä, miten *lauseen esittämän sen ja sen asiaintilan vertaaminen* on mahdollista *todellisuuden kanssa lauseen totuusargumenttien t o t u u s mahdollisuuksien - lauseen totuuseh-tojen - ilmaisuna*. (Katso seuraavan viitteen ”pykälät”.)
- xiii *Elementaarilause e i enää sisällä* (edelleen ”omien”) *elementaarilauseidensa / totuusargumenttiensa totuusmahdollisuuksia*. (2.11 , 2.203 , 3.318 , 4.1 , 4.3 , 4.4 , 4.41 , 4.431 , 5 , 5.01) Siten se, mitä ”lause” (4.21) sanoo, merkitsee *elementaarilauseen väittävän jonkin yksityisen asi-aintilan vallitsevan ”s e n ”lauseen”* , jonka elementaarilause o n , j o sisältämien totuusmahdol-lisuuksien suhteen. - *Elementaarilause e i sisällä m i t ä ä n ! ”rakennetta”*. (2.021, 3.202 , 3.203 , 3.23 , 3.3 , 4.23) *Vain elementaarilauseiden yhteydessä esiintyvien nimien merkitykset ovat s i i s ”lauseisiin” sisältyvien elementaarilauseiden t o t u u s mahdollisuuksien i l m a i s u j a* . - Kun Wittgenstein puhuu *totuusargumenttien totuusmahdollisuuksista* , n i i n s e n voi hyvin ym-märtää *kiele s ä / sisältä päin* tapahtuvana ”simulaationa” *todellisuuteen vertaamisesta*. (2.21 , 2.221 – 2.222 – 2.223 – 2.224 – 2.225 , 3.04 , 3.05 , 4.031)
- xiv ”Todistettavasti” on olennainen ”termi” Gödelin (ja Turingin ”tuloksien”) tulkinnaassa. ”Lau-se” , joka ” t o s i ” – vielä – todistamaton ” , ja jota ei voi siis vielä - käytettävissä olevan logiikan ”keinoin” - todistaa, v o i d a a n todistaa ”t o i s i n ”keinoin”” .
- xv Kolmannen poissuljetun laki (vast’ edes kpl) ja ristiriidan laki (vast’ edes rrl) sekä identiteetin laki (”A” = ”A”) ovat voimassa.
- xvi (5.47 , 5.4711)
- xvii Rudolf Carnapin (kuuluisan) ”artikkelin” / v. 1931 otsikko.
- xviii Russellin paradoksiin voi tutustua mm. Wikipediassa tai Tieteen termipankissa.
- xix Tieteen termipankki 12. 08. 2017 : Filosofia : logiikka , alleviivaus minun.)
- xx *Pyrkimys* ei onnistu. Wittgenstein päätyy ”logiikka” – käsitykseensä : ”Logiikan lauseet ovat tautologioita”. (6.1) - ”Logiikan lauseet eivät siis sano mitään. ..” (6.11)
- xxi Cambridgen yliopistoon v. 1911 opiskelemaan logiikkaa Bertnard Russellin johdolla.

xxii Katso viitteet viii ja xi . Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”oppi” ehkä vaikein ”pala” / kaksine ! ”kerroksineen” muutenkaan ”ei niin helposta luettavasta”.

xxiii (2.16 – 2.161 – 2.17 , 2.18 , 4.03)

xxiv Kyse vasta ”pätevän” logiikan rakennus – ”projektista”.

xxv Ei vielä, todistettavasti ! , *sanoistaan eräällä erityisellä, projektiivisessa suhteessaan maailman olevalla, tavalla* rakentuva, ”totuutensa tai epätotuutensa” mahdollisuuden ” suhteen pätevä lausemerkki - *tosiseikka / todellisuuden kuva.* (3.12 , 3.14 , 3.5 , 4.06)

xxvi (4.0031)

xxvii Katso ”versioista” II liite IV / ”Substanssin” käsitteestä. - Oisko © ”luettavissa”.

xxviii (2.022 , 2.023)

xxix Se, että ”oliot sisältävät kaikkien asiointilojen mahdollisuuden” (2.014) , se että ”kuva sisältää esittämänsä asiointilan mahdollisuuden” (2.11 , 2.203) on sen ilmaisu , ETTÄ! ”lauseella ’(on) yhteys ”todellisuuteen” ’ ” voidakseen olla todistettavasti ”tosi tai epätosi” . Tämä, että totuus- ja todistusteoreettisesti lauseyhteydessään merkitsevät nimet *merkitsevät yksin kertaistisesti, yksiselitteisesti !* ”tosi tai epätosi” – mahdollisuuksia ” tuskin merkitsee, etteikö lähtökohtana olisi ylipäätään lauseyhteydessään merkitsevät nimet, joiden totuus- ja todistusteoreettisesti YHDESTÄ JA VAIN YHDESTÄ TÄYDELLISESTÄ ANALYYSISTÄ (3.23 , 3.24 , 3.25) ON KYSE . - Jos ”u – kieli” olisi jo yksinkertainen / yksiselitteinen, niin ! ”gogol – lausekin” / viite lxiv olisi jo totuusehtojensa ilmaisu (4.431).

xxx (4.25 , 4.3 , 4.4 , 4.41 , 5.01)

xxxi (5.55 , 5.5571)

xxxii Tämä on Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” toinen ”kerros” *ottaen huomioon* ”lauseet” (2.06 , 2.11 , 2.12 , 2.201 – 2.202 – 2.203 , 3.02 , 3.318 , 3.332 , 3.333 (, ja ”tässä” / 3.332 + 3.333 Wittgenstein haksahuttaa ! / *argumentin peruskuvan ”ristiriidattomuus” voitava väitettä*) , 4.124 , 4.125) . Wittgenstein *luo mallin, simulaation korrespondenssiteorian logiikan avaruudessa* kielen ja ”todellisuuden” totuus- ja todistusteoreettiselle ”suhteelle” *lauseen ja lauseen totuusargumenttien* (välisen) *suhteen ilmaisuna* . - *Miten lauseyhteys syntyy* (4.221) on todistusteoreettinen kysymys ”lauseen ’yhteydestä ”todistetta vuuteensa” ’ ” .

xxxiii (2.21 , 2.221 , 2.222 , 4.022 , 4.03 , 4.031) - Ei sanoa mitään ”totuuteen” / ”totuus” käsitteeseen liittyvää. Jos näet sanoo, että alussa, ensin ”lause” ei ole korrespondenssiteorian perusteella sen paremmin ”tosi” kuin ”epätosikaan” / ei ”tosi” eikä ”epätosi” , niin voi päätyä siihen, että ENSIN ”lause” on korrespondenssiteorian nojalla ! ”epätosi – tosi”. Ja , ”täs – tä hä n” korrespondenssiteorian vertautumisessa Russellin paradoksiin onkin oikeastaan kysymys.

xxxiv (4.064)

xxxv Sillä, että *jokaisella lauseella täytyy jo olla merkityssisältö* , on sekä pelkästään totuusteoreettinen / korrespondenssiteoreettinen (2.0212) että totuus- ja todistusteoreettinen ”merkitys”. Jälkimmäisen ”merkitys” on se, että *lause - todellisuuden kuvana - sisältää argumenttinsa peruskuvan.* (3.318 , 3.332 , 3.333 , ! 4.431 , katso kaikki ko. ”pykälät” / xxxvii .)

xxxvi (4.431)

xxxvii (1.13 , 2.06 , 2.063 , 2.1 – ! 2.11 – 2.12 , ! 2.201 – 2.202 – 2.203 , 3.02 , ! 3.318 , 3.332 , 3.333 , 4.1 , ! 4.125 , 4.2 , 4.23 , 4.25 , ! 4.3 , ! 4.4 , ! 4.41 , ! 4.431 , 5 , 5.01) Tässä jo ennakkoon ne ”lauseet” , jotka liittyvät totuus- ja todistusteoreettisesti pätevän ”lauseen ”merkityssisältöön” ” . Ei vielä ”sitä” , mikä johtaa ko. ”merkityssisällöstä” *todellisuuden kuvien ”ei – johdettavuuteen”* .

xxxviii Wittgenstein ”motto”.

xxxix Tämä selittää W : n *maailman substanssi* – ”opin” ymmärtämisen vaikeutta. Wittgenstein ei kysy korrespondenssiteorian pätevyuden ”ehtoja” , vaan ”kuvateoria” on jo totuusteorian ”pätevyuden” oletuksen ilmaisu. - Kun lähtökohtana ei ole korrespondenssiteorian ”logiikan” välttämätön ”ehto” / ”riippumattomuus” , niin alussa, ensin oleva ”u – kieli” vailla ”totuusehtoja” jää Wittgensteinilla katveeseen, ja *maailman substanssin kahta / ”ulompaa ja ”sisempää ”kerrosta””* *hankala erottaa ”toisistaan”* .

- xl Siis, että ”kaikki” totuusargumenttien *t o t u u s m a h d o l l i s u u d e t o v a t k ä s i l l ä , e t t ä v o i d a a n o s o i t t a a ! N E t o t u u s a r g u m e n t t i e n t o t u u s m a h d o l l i s u u d e t - ” k a i k k i e n ! ” j o u k o s t a ”* - *JOIDEN s u h t e e n ”* lauseen ”totuus tai epätotuus” *o n t o d i s t e t t a v a s t i m a h d o l l i n e n ”* , ja *l a u s e o n t o d e l l i s u u d e n k u v a . (3 . 4 2 , 4 . 2 , 4 . 4 , 4 . 4 6 , 4 . 4 6 3 , 4 . 4 6 4 , 5 . 0 1)*
- xli (4.01) - ”Lauseella” / ”u – kielellä” ja ”todellisuudella” *e i o l e* korrespondenssiteorian / ”kuvateorian” lähtökohtana välttämättä - *l o o g i s e s t i e i s i i s o l e* - ”mitään ”yhteistä”” , *k u n k e r r a n v a a d i t a a n : O n o l t a v a j o t a k i n y h t e i s t ä ! - E l l e i W i t t g e n s t e i n s i t t e n e n n a k o i ! ” p y k ä l ä ä n s ä ”* (4.061) , ja ”riippumattomuuden” sääntöä *S 1 ! ” v a a t i m u k s i n e e n ”* . (L u k u 9)
- xlii (3.333)
- xliii (1 – 1.1 – 1.11 – 1.12 – 1.13 , 2 , 2.06 , 2.063)
- xliv ”Lauseiden ”totuus tai epätotuus”” on mahdollinen, ”todistamisen” , *t o d e l l i s u u t e e n v e r t a a m i s e n , o l l e s s a k u i t e n k i n m a h d o t o n t a . - V a i n ! ” n o p p a a h e i t t ä m ä l l ä ”* © / ! ”sattuman varasta ”totuuskonetta”” pyörittämällä © © milloin ”totta” , milloin ”e p ä t o t t a ” . . . ! !
- xlv Siten näyttää siltä, että nimenomaan ! ”(ontologiseen) realismiin” voi korrespondenssiteorian pätevyyden ilmaisuna liittää sen, e t t ä ”totta on vain se, mikä on todennettu tai todistettu” (Hs. 22. 4. 2016 / Tiede / ”Todista se, vaatii loogikko”) . K u n W i t t g e n s t e i n i n p y r k i m y k s e n l o p p u t u l e m a o n ” p e r u s a j a t u k s e s t a a n ” (4 . 0 3 1 2) h u o l i m a t t a , j u u r i ! ” s e n ” v u o k s i s e , e t t ä t o d e l l i s u u d e n k u v i a , m a a i l m a o n (1 . 1 3 , 3 . 1 2 , 3 . 1 4 , 4 . 0 6 , 6 . 4 4) , n i i n t o d e l l a k i n ! ” t o t t a .. v a i n .. t o d i s t e t t u ” , s a m a l l a k u n v o i d a a n o l l a v a k u u t t u n e i t a s i i t ä , E T T Ä ” v i e l ä – t o d i s t a m a t t o m i a – t o t u u k s i a ” – *o n - j a - t u l e e - v a i l l a - l u k u a - o l e m a a n ”* . (4 . 0 6 4 1 , 4 . 1 2 8 , 5 . 0 1 , 5 . 5 5 , 5 . 5 5 7 1)
- xlvi ”Lause” (2.22) on korollaari. *S e n i l m a i s u , m i t ä s e e t t ä l a u s e o n t o d e l l i s u u d e n k u v a e d e l - l y t t ä ä* / merkitsee, *e t t ä l a u s e v o i o l l a t o s i t a i e p ä t o s i ”* riippumattomuuden” voimassa ollessa.
- xlvii (3.05)
- xlviii Heikki Nymanilla mielestäni osuvampi suomennos ensimmäisessä / v. 1971 painoksessa, so. ”Substanssi on olemassa riippumatta siitä, mikä on niin tai näin”. (2.024)
- xlix Heti seuraavassa ”lauseessa” (2.0141) ”se” , mitä *m i k ä ä n e i v o i e d u s t a a* so. ”kaikkia” *o l i o n e s i i n t y m i s m a h d o l l i s u u k s i a y k s i t y i s i s s ä a s i a i n t i l o i s s a . - E i s i i s i h m e , e t t ä W i t t g e n s t e i n s a n o o : ” E r o t a n k ä s i t t e e n k a i k k i t o t u u s f u n k t i o i s t a .. ” . (5 . 5 5 , 5 . 5 2 1 , 5 . 5 5 7 1)*
- l Viimeistään se, e t t ä *e m m e v o i i l m o i t t a a e r i m e r k i t y k s i e n n i m i e n l u k u m ä ä r ä ä o s o i t t a a m a a i l m a n s u b s t a n s s i n , ” u – k i e l e n ” o l e m a s s a o l o n , e i k ä ” s e ” m i e l l e t t ö m y y s , m i s t ä W i t t g e n s t e i n p u h u u , t a r k o i t a , e t t e i k ö e l e m e n t a a r i l a u s e i t a / l a u s e i d e n t o t u u s a r g u m e n t t e j a , j a n i i d e n t o t u u s m a h d o l l i s u u d e t S I S Ä L T Ä V I Ä* ”lauseita” olisi olemassa. *M i e l l e t t ö m y y s* merkitsee yksinkertaisesti sitä, *e t t ä j o s / k u n* on voitu osoittaa (4.0312) , *n i i n* logiikan kannalta ! ”kaikki tai ei mitään” voi sanoa ”se on, o l i s i t t e n s i i n ä ” . - V a i o n k o , o l i k o ! ? (K a t s o v i i m e i n e n v i i t e .)
- li *M e r k i n m e r k i t y k s e l l ä e i s a a o l l a k o s k a a n m i t ä ä n o s u u t t a l o o g i s e s s a s y n t a k s i s s a , k o s k a l a u s e m e r k k i s i s ä l t ä ä J O v a i n t o t u u s a r g u m e n t t i e n s a y h t e y d e s s ä e s i i n t y v i e n y k s i n k e r t a i s t e n , y k s i s e l i t t e i s e s t i m e r k i t s e v i e n n i m i e n i l m a i s u n a t o t u u s a r g u m e n t t i e n s a t o t u u s m a h d o l l i s u u d e t , e i k ä v o i v ä i t t ä ä , s a n o a e n ä ä ” n i i t ä (y k s i n k e r t a i s t e n n i m i e n) ” m e r k i t y k s i ä ” , j o t k a t o t e u t t a v a t ” l a u s e e n ” t o t u u s a r v o t ” / m a h d o l l i s e t t o t u u s e h t o j e n r y h m ä t . T o t u u s - j a t o d i s t u s t e o r e e t t i s e s t i p ä t e v ä ” l a u s e ” e i v o i e n ä ä s i s ä l t ä ä y h t ä p i t ä v y y d e n j a y h t ä p i t ä v y y d e n p u u t t e e n i l m a i s u a t o t u u s a r g u m e n t t i e n s a t o t u u s m a h d o l l i s u u k s i e n s u h t e e n , k u n k e r r a n s i s ä l t ä ä J O t o t u u s a r g u m e n t t i e n s a t o t u u s m a h d o l l i s u u d e t - S U B S P E C I E A E T E R N I / T Ä Y D E L L I S E S T I - p u h u m a t t a k a a n s i i t ä (, m i s t ä W i t t g e n s t e i n v a i k e n e e) , e t t ä t o d e l l i s u u d e n k u v i e n s u h t e e n o l i s i o s o i t e t t a v a y h t ä p i t ä v y y s S E K Ä t o t u u s a r g u m e n t t i e n ” t o t u u d e n ” E T T Ä ” e p ä t o t u u d e n ” M A H D O L L I S U U K S I E N s u h t e e n .*
- lii Katso sivulla 12 ”pykälän” (4.023) selitystä.
- liii Eron tekeminen *m e r k i t y s s i s ä l t ö j e n* välille on siksikin hankalaa, että ”pykälä” (4.064) koskee niin pelkästään totusteoreettista, on ”jotakin” , minkä ”totuutta tai epätotuutta” voi kysyä, kuin to-

tuus- ja todistusteoreettistakin / ”Kuva s i s ä l t ä ä esittämänsä asiantilan mahdollisuuden” (2.11 , 2.201 , 2.203) merkityssisältöä. (Viite xxxvii / kaikki totuus- ja todistusteoreettiset ”pykälät”.)
liv (3.332 , 3.333 , 4.442)

lv Vaikka ”kielen ’yhteys ’todellisuuteen’ ” / *jotakin yhteistä todellisuuden kanssa* voitaisiinkin osoittaa, niin *sitä ja sitä asiaintilaa* , ”mitä” *lauseet esittävät* e i olisi mahdollista ilmaista. Vaikka ”kaikki” logiikan avaruuteen sijoittuvat loogiset paikat - ”k o k o logiikan avaruuden – ”kartta”” olisi osoitettu - niin e i kuitenkaan ”sitä”, mitä ! T O S I S E I K K O J A ”kartalla” olevat ”p i s t e e t” EDUSTAVAT . (1.13 , 2.0231 , 3.4 – 3.41 – 3.411 – 3.42 , 4.0312)

lvi *Lauseeseen sisältyvä merkityssisällön ilmaisemismahdollisuus* o n , e i pelkkä *mahdollisuus* , V A A N v ä l t t ä m ä t t ö m y y s ” *todellisuuden kuvien ! ”ristiriid a t t o m u u s – ”t o d i s t u k - s e n a ” ”* . Totuus- ja todistusteoreettisesti pätevä ”lause” näet s i s ä l t ä ä ” s e k ä totuusargumenttinsa ”totuuden” e t t ä ”epätotuuden” mahdollisuudet ” *niin, että ! ”lauseen” o n v o i t a v a P I T Ä Ä Y H T Ä ”S E K Ä – E T T Ä ”* . Oikeastaan on kysymys ”ristiriidan ! ”r i s t i - r i i d a t t o m u u d e n ” ” osoittamisesta ; sen todistamisesta, että ”lause” on ristiriidaton s i s ä l - t ä m i e n s ä ” s e k ä ” totuuden” e t t ä ”epätotuuden” mahdollisuuksien ” suhteen.

lvii *Maailman substanssi v o i m ä ä r i t t ä ä v a i n m u o d o n - s i i s v a i n t o t u u s a r g u m e n t t i e n t o t u u s - m a h d o l l i s u u d e t , m u t t a e i m i t ä ä n t o t u u s a r g u m e n t t i e n s u h t e e n t o d i s t e t t a v i s s a – o l e v i a l a u s e i t a .*

lviii Käytän siis ”epäsuoran todistuksen” menetelmää : ”tehdään vastaoletus ja näytetään, että siitä seuraa looginen ristiriita, jolloin alkuperäinen väite on tosi”. (Wikipedia : Matemaattinen todistus)
En tietenkään väitä, että ”todistukseni” on matemaattikkaa, vaan ”vain” pätevää päättelyä.

lix Katso Tieteen termipankki : Filosofia : korrespondenssiteoria.

lx (2.024)

lxi Tästä pian, ss. 24 – 25 .

lxii (1.12)

lxiii (4.0641) Korrespondenssiteorian ”logiikka” , totuus- ja todistusteoreettisesti pätevä ”lause” edellyttää ! t o i s e n l o o g i s e n p a i k a n . Kuitenkin niin, että o s o i t t a a , k u v a a p a i k a n k i e l - l e t y n l a u s e e n - l a u s e e n e s i t t ä m ä s e j a s e a s i a i n t i l a e i p i d ä y h t ä t o d e l l i s u u d e n k a n s s a - u l k o - p u o l l e l l a , j a n i i n , e t t ä t o i s t a l o o g i s t a p a i k k a a / T L P ! E I v o i j o h t a a : ” T L P ” : t O V A T U N D E C I D E D / U N C O M P U T A B L E . (4.0312 , 4.0641 , 4.128 , 5.47 , 5.4711 , 6.4321)

lxiv Eikä ”A”=”A” pelkästään niin, että Nikolai Gogolia siteeratakseni - ”aivot tuo Kaspian mereltä puhaltava tuuli” (Nikolai Gogol : Mielipuolen päiväkirja s. 100 / NENÄ ja muut pietarilaisnovellit , Aula & Co , 2016) - vaan että ”A : n” tilalle voi laittaa, tai pikemminkin, o n l a i t e t t a v a ! ”totuus” tai ”epätotuus”. - Siten edes kysymystä ”mitä on totuus?” e i v o i e s i t t ä ä .

lxv Ei esimerkiksi ”Suomen itsenäisyys” , riippumattomuus merkitse yhteismitattomuutta, vaikka pa Venäjän ja / tai Ruotsin kanssa, vaan ”se” voidaan nimenomaan johtaa, ”syy – seuraus ”suhteet”” selittää Venäjän ja / tai Ruotsin ”tapahtumien” yhteydessä. - Kuitenkin : Jos ja vain jos Suomessa ”toimittiin” niin kuin ”toimittiin” , n i i n h i s t o r i a l l i s t e n ” t o s i s e i k k o j e n ” o s o i t t a m a l l a ! ” v a r m u u d e l - l a ” S u o m e n i t s e n ä i s y y s ” ” . - Ilman tätä ”jos ja vain jos – n i i n ” mistään © esim. V. I Lenin e i ”Suomen itsenäisyyttä” v o i j o h t a a - ”Riippumattomuuden” merkitykset ovat ”muutettavat muut- taen” , ja (ehkä?) harvoin niin kuin korrespondenssiteorian ”tapauksessa” , että ”samassa yhteydes- sä – ilmaisemattomuus” on ehdoton lähtökohta. - Jos esim. ”Suomen itsenäisyyden” kohdalla olisi, n i i n ! Venäjän ja Ruotsin ”tapahtumat” o l i s i k ä s i t e t t ä v ä ”Suomen” näkökulmasta, mikä on (natio- nalistisuudessaan) vinoutunut, ”e p ä h i s t o r i a l l i n e n ” . - ”Riippumattomuus” ei ole helppo ”käsite” .

lxvi Mikä on, o l i s i v a s t o i n (tässä esillä olevaa) korrespondenssiteoreettistä käsitystä - ”totuu- den tai epätotuuden” kontingenssia - ”totuuden” luonteesta. (2.223 – 2.225,3.04,3.05)

lxvii ”. . Kontingenssi ei .. suoraan tarkoita mahdollisuutta, s i l l ä v o i o l l a m a h d o l l i n e n , m u t t a v ä l t t ä m ä t t ö n a s i a n t i l a t a i o l i o . . .” (Tieteen termipankki 8. 08. 2017 : Filosofia : kontingens- si , alleviivaukset, v ä l i l y ö n n i t j a p a i n o t u k s e t m i n u n .)

lxviii ”E i – j o h d e t t a v u u s t o d i s t a i s i ! ” e i – j o h d e t t a v u u t e n s a ” .

lxix Tämän (mahdollisen ©) ”gödel – yhteyden” / Gödelin II ”epätäydellisyyslause” ajatelkoon ku- kin tykönään.

- lxx (2.0121)
- lxxi (3.332 + 3.333)
- lxxii Wittgensteinin ei oikeastaan tarvinnutkaan nähdä! - Katso W – tutkielma II / sivut 26 – 27.
- lxxiii *Substanssi* ei voi olla sekä maailma että maailman substanssi, ”SE”, mihiin maailma perustuu.
- lxxiv (5.5151)
- lxxv (2.0251)
- lxxvi (1.13 , 2.06 , 2.063 , 2.1 , 2.11 , 2.141 , 2.201 , ! 2.203 , 3 , 3.12 , 3.14 , 3.42 , 4.06 , ! 6.45)
- lxxvii Non sequitar / Wikipedia.
- lxxviii Non sequitar / Sanakirja org. .
- lxxix (4.41)
- lxxx (4.46)
- lxxxi (2.0121)
- lxxxii (3.42)
- lxxxiii Ja , tietenkin ! ”u – kieli” sisältää mahdollisuuden !! SIMULOIDA ’”kieltä”’ - JOS JA VAIN JOS (4.0312) / ” todellisuuden kuvien ei-johdettavuus ”. - Onko siis niin, että ((”P = NP”) ↔ P +) SO . + ON YHTÄ KUIN ” ei-johdettavat ”TLP” ” (, ja siten jne. ! P + + + + + + + +) !
- lxxxiv *Kuvan kuvaamismuoto / todellisuuden kanssa yhteinen looginen muoto / argumentin peruskuva / lauseen todellinen looginen muoto* merkitsee, on juuri ”sen” ilmaisua, mitä ! ”pykälät” (2.203 , 3.02 , 4.125) sanovat : ”Seikä – Että” .
- lxxxv Vaikka jo ”leipätekstissä” (kahteen kertaan) , niin olennaisuutensa takia myös näin se , e t t ä LAUSE EI OLE SIIHEN SISÄLTYVIEN yhtäpitävyyden ja yhtäpitävyyden puutteen ilmaisu elementaarilauseiden / totuusargumenttiensa totuusmahdollisuuksien suhteen (, ja mukamas näin ilmaisee totuusehtonsa) . ”SE” , mitä *lause – todellisuuden kuvana – olemisensa – ILMAISUNA SISÄLTÄÄ ON ”SEKÄ TOTUUSARGUMENTTIENSA ”TOTUUDEN” ETTÄ ”EPÄTOTUUDEN” mahdollisuudet* ” , mikä käy selvästi ilmi / (2.11 , 2.201 , 2.203 , 4.25 , 4.3 , 4.41 , 5.01) , MALLINTAESSAAN ”U – KIELESSÄ” kielen ja ”todellisuuden totuus- ja todistusteoreettista suhdetta (korrespondenssiteoriaan + kpl ja rrl sekä identiteetin laki / ”A” = ”A” perustuen). - KUN lause – todellisuuden kuvana SISÄLTÄÄ ! JO ”SEKÄ - ETTÄ” , NIIN LAUSE ei voi enää sisältää yhtäpitävyyttään ja / tai yhtäpitävyyden puutettaan ”SEKÄ - ETTÄ” kanssa / *suhteen* . (3.332 + 3.333)
- lxxxvi Vai , onko kyseessä ” EKI – merkinen ! ”k v a n t t i – algoritmi” ” ” , ja tämä ihan vakavasti sanottuna (☺ ☺ kera) .
- lxxxvii ((a . + b .) = c .) . Katso ss. 27 – 29 .
- lxxxviii ”*Todellisuuden uudelleen esittämiseksi* niin, e t t ä ! ”se” , mistä kielen ja ”todellisuuden” totuus- ja todistusteoreettisessa suhteessa on lopulta kysymys, paljastuu (simulaatiossa) .
- lxxxix ”Jos ei ”noidan – ”kehää” ristiriidan - ”jos tosi, niin epätosi” ja vice versa - merkityksessä, niin ”n – ”kehä” siten, että ”mistä tahansa” voisi päätellä ”mitä tahansa”. Esimerkiksi, kun aivastan, ”joku jokunen” tviittaa ”jossakin”. - Jos maailma onkin verkottunut, niin tuskin tavalla, joka merkitsee : ”.. *Taikausko on uskoa kausaaliyhteyteen*”. (5.1361)
- xc (4.0641)
- xcii Korrespondenssiteorian ytimessä onkin ”totuuden” koherenssiteoria.
- xciii Muut ”pykälät” lienevät jo sen verran tuttuja, etten laita tähän kuin (3.4 – 3.41 – 3.411) .
- xciiii Katso korrespondenssiteoreettisesta ”järjestä” ss. 13 – 14 .
- xcv ”Jos tunnemme kaikki oliot, tunnemme samalla kaikki *mahdolliset* yksityiset asiaintilatkin”. (2.0123 , 2.01231 , 2.0124)
- xcvi Scott Aaronson : ”Why Philosophers Should Care about Computational Complexity” , kurssiteksti / 6.893 (MIT , Fall 2011) . Luku 3.1 / ”The Entscheidungsproblem Revisited” .

Liite

- käytetyt Wittgensteinin ”lauseet”

1 , 1.1 , 1.11 , 1.12 , 1.13 , 2 , 2.01 , 2.0121 , 2.0123 , 2.0231 , 2.0124 , 2.014 ,
2.0141 , 2.021 , 2.0211 , 2.0212 , 2.022 , 2.023 , 2.0231 , 2.024 , 2.025 , 2.0251 , **2.06**
, 2.061 , 2.062 , **2.063** , **2.1** , **2.11** , **2.12** , 2.141 , 2.15 , 2.151 , **2.16** , **2.161** , **2.17** ,
2.18 , **2.201** , **2.202** , **2.203** , 2.21 , 2.22 , 2.221 , 2.222 , 2.223 , 2.224 , 2.225 , 3 ,
3.02 , 3.04 , 3.05 , 3.12 , 3.13 , 3.14 , 3.141 , 3.202 , 3.203 , 3.221 , 3.23 , 3.24 , 3.25 ,
3.3 , 3.31 , 3.311 , **3.318** , 3.33 , 3.332 , 3.333 , 3.4 , 3.41 , 3.411 , 3.42 , 3.5 , 4 ,
4.001 , 4.0031 , 4.01 , 4.022 , 4.023 , 4.03 , 4.031 , 4.0311 , **4 . 0 3 1 2** , 4.06 ,
4.061 , 4.062 , 4.064 , **4 . 0 6 4 1** , **4.1** , 4.112 , 4.114 , 4.12 , 4.121 , 4.1212 . 4.1221 ,
4.123 , 4.124 , 4.1241 , **4.125** , 4.1251 , 4.1272 , **4 . 1 2 8** , **4.2** , 4.21 , 4.221 , 4.2211 ,
4.23 , **4.25** , **4.3** , **4.4** , **4.41** , **4.431** , 4.442 , 4.46 , 4.462 , 4.463 , 4.464 , 4.5 , 4.51 ,
5 , **5.01** , 5.1361 , 5.47 , 5.471 , 5.4711 , 5.473 , 5.4731 , 5.4732 , 5.4733 , 5.521 ,
5.5151 , 5 . 5 5 , 5.5542 , 5.5563 , 5 . 5 5 7 1 , 5.61 , 5.631 , 6.1 , 6.11 , 6.4321 , 6.44 ,
6.45 , 6.51 , 6.522 , 6.53 , 6.54 , 7

S a n a s t o

Loogis-filosofisen tutkielman keskeiset "termit" selityksineen. Ottaen huomioon tulkinnan. Myös sen ymmärtämistä vartenhan "sanasto" on. Siksi mukana tulkinnan käsitteitä.

"Ajatus" : Kts. "tosiseikan looginen kuva".

"Ajattelumahdollisuus" : Periaatteessa minkä tahansa "kielen" oikein, kieliopillisen syntaksin mukaan "aakkosistaan" / "sanat" muodostettu "lause". Katso "lauseen merkityssisältö" I . (2.0121 , 5.4733 , 5.5563) - Wittgenstein käyttää "ajattelumahdollisuuden" termiä suoraan "todellisuuden kuvan" merkityksessä.

"Ajattelumahdottomuus" : Kts. "Russellin paradoksi".

"Ajattelumahdollisuuksien piirin rajaaminen" : Osoittaa "menetelmä" / "algoritmi", joka konstruoi "niiden "lauseiden" kokonaisuuden", jotka muodostavat "todellisuuden kuvat". Kyse on *tosiseikkojen logiikan edustamisesta - e t u käteen y h d e l l ä k e r t a a* . (1.13 , 5.47 , 5.4711)

"Argumentin peruskuva" : "Se", minkä totuus- ja todistusteoreettisesti / "korrespondenssiteorian "logiikkaan" perustuvan pätevän "lausemerkin" - *todellisuuden kuvan - t ä y t y y s i s ä l t ä ä* , voidakseen olla "todistettavasti "tosi tai epätosi" . Katso "lauseen merkityssisältö" II (, missä yhteydessä vastaavat "pykälät") .

"Elementaarilause" : *Elementaarilauseet ovat lauseiden totuusargumentit. Totuus- ja todistusteoreettisesti "kuvateoriassa" , ja Wittgensteinin "maailman substanssi" – opissa on kysymys *kaikkien mahdollisten elementaarilauseiden olemassaolosta* "ajattelumahdollisuuksien piirin rajaamisen" edellytyksenä. (5.01 , 5.55 , 5.5571)*

"Korrespondenssiteorian "logiikka" : Asettaa saman lähtökohdan kuin "Russellin paradoksi" so. "todistettavasti "tosia tai epätosia "lauseita" ei vielä ole, ja siksi "totuuden" korrespondenssiteoria voi osoittamalla pätevyytensä ratkaista myös "Russellin paradoksin". - Katso "riippumattomuus".

"Kuvateoria" : "Korrespondenssiteorian "logiikan" ilmaisua. Kielellä ja "todellisuudella" *on oltava jotakin yhteistä* , e t t ä *lause voi esittää todellisuuden kanssa täsmäävän tai täsmäämättä olevan sen ja sen asiaintilan* "todistettavasti" ; *vertaamisen todellisuuteen* täytyy olla mahdollista. (2.16 , 2.161 , 2.17 , 2.18 , 2.21 , 2.221 – 2.222 – 2.223 – 2.224 – 2.225 , 3.04 , 3.05 , 4.022 , 4.03 , 4.031)

”Kuvaamismuoto” : ”Kuvan kuvaamismuoto”. Kts. ”argumentin peruskuva”.

”Lause” : Kts. ”ajattelumahdollisuus”.

”Lausemerkki” : ”Lausetta” käytetään, ajatellaan sen mukaan, mitä ”lauseen” oleminen ”todellisuuden kuvana” edellyttää. (3 , 3.12 , 3.14 , 3.5 , 4.06 , katso ”edellytyksiä” koskevat ”pykälät” kokonaisuudessaan ”lauseen merkityssisältö” II .)

”Lauseen merkityssisältö” I : *Lauseyhteydessään merkitsevät nimet, sanat esittävät jo kokeeksi sen ja sen asiaintilan.* ”Lauseen” vain, v a s t a totuusteoreettinen / ” vielä – ”vailla – ”totuusehtoja” – oleva *merkityssisältö* ” . - Tämä on Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” ensimmäinen ”kerros” , mikä jää Wittgensteinilla katveeseen, kun hän ei aloita *tikkaiden* alimmalta puolalta / ”riippumattomuudesta”. (1 , 1.1 , 1.12, 1.13 , 2 . 2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 2.024 , 3.203 , 3.3 , 4.031 , 4.061 , 4.064 , 5.473 , 5.4732)

”Lauseen merkityssisältö” II : Se, että *lause e s i t t ä ä jo kokeeksi esittämänsä sen ja sen asiaintilan todellisuuden kanssa yhtäpitävästi tai ei yhtäpitävästi* , todistettavissa olevalla ”tavalla” , edellyttää, e t t ä *lause on ”SEKÄ todellisuuden kanssa yhtäpitävyyden ETTÄ todellisuuden kanssa yhtäpitävyyden puutteen MAHDOLLISUUDEN” I L M A I S U* , mikä merkitsee totuus- ja todistusteoreettisesti, e t t ä *lause on todellisuuden kuva j o s j a vain j o s lause sisältää ”sekä totuusargumenttiensa ”totuuden” että totuusargumenttiensa ”epätotuuden” mahdollisuudet* ” . - Tämä on Wittgensteinin *maailman substanssi* – ”opin” toinen ”kerros”. - T ä s t ä ”sekä – että” seuraakin sitten suoraan ”kahdella” tavalla ”Wittgenstein ”perusajatus” (4.0312) ” . (2.014 , 2.0141 , 2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 2.024 , 2.06 , 2.063 , 2.1 – 2.11 – 2.12 , 2.15 , 2.151 , 2.16 – 2.161 – 2.17 , 2.18 , 2.201 – 2.202 – 2.203 , 2.21 , 2.22 , 3.02 , 3.13 , 3.31 , 3.311 , 3.318 , ! 3.332 , ! 3.333 , 4.061 , 4.064 , ! 4.0641 , 4.1 , 4.125 , 4.125 , 4.2 , 4.221 , 4.23 , 4.25 , 4.3 , 4.4 , 4.41 , 4.431 , 5 , 5.01)

”Looginen muoto” : *Todellinen muoto.* (4.031) Kts. ”argumentin peruskuva”.

”Maailman substanssi” : Perustuu ”korrespondenssiteorian ”logiikkaan”. Ellei ”lauseita” / ”ajattelumahdollisuuksia” - *lauseyhteydessä merkitsevine nimineen / sen ja sen asiaintilan esittäen* - ole jo ”universaali – kielessä” muodostettavissa, n i i n ei ole 1. mitään, minkä ”totuutta tai epätotuutta” kysyä, y h t ä vähän kuin 2. on vastausta ! ”kieleen” sisältyvänä ’yhteytenä ”todellisuuteen” ’ s i i h e n , e t t ä lause voi olla tosi tai epätosi ; totuusargumenttiensa totuuteen tai epätotuuteen perustuen. (2.014 , 2.021 – 2.0211 – 2.0212 , 2.16 – 2.161 – 2.17 , 2.18 , 2.21 , 3.203 , 3.3 – 3.31 – 3.311 , 3.318 , 4.25 , 4.431 , 5 , 5.01)

”Olio” : *Oliot muodostavat maailman substanssin.* (2.021) *Nimi merkitsee oliota. Olio on nimen merkitys.* (3.203) - *Miten nimet merkitsevät eräällä erityisellä tavalla* niin, että *nimet muodostavat lauseyhteydessään todellisuuden kuvia?* (1.13 , 3.12 , 3.14 , 3.3 , 4.06) - *Olioilla on totuus- ja etenkin yksinkertainen, yksiselitteinen todistusteoreettinen ”merkitys”.* (3.202 , 3.23 , 4.221 , 4.23 , 4.25 , 5.01) - ”Merkitys”, josta *voi puhua* , vaan *ei ilmaista.* (3.221)

(*Maailman substanssiin* olisi voinut ottaa suoraan totuus- ja todistusteoreettisen ”lähestymistavan”; jättää *substanssi – ”opin”* ensimmäinen ”kerros” vähemmälle.)

”(Ontologinen) Realismi” : ”Todellisuus” on olemassa ”kielestä” / ”mielestä” / ”ajatuksista” riippumatta.

”Riippumattomuus” : ”Korrespondenssiteorian ”logiikan”, ja siis ”kuvateorian” keskeinen ”käsite” (**4.061**) kaksine ”sääntöineen”. - ”Samassa yhteydessä” – ilmaisemattomuus / S 1. ja ”ei – johdettavuus” / S 2. - Siten pelkästään! S 2. , ja näkee *tosiseikat kuuluvat k a i k k i vain tehtävään, eivät ratkaisuun.* (1.13 , 3.12 , 3.14 , 4.06 , 4.0312 , 4.128 , 6.4321) - Ota siis selvää, *miten* (4.0312) ”tapahtuu” loogisesti pätevästi, kontingentilla ”tavalla”, kun mukana myös kolmannen poissuljetun laki ja ristiriidan laki sekä identiteetin laki / ”A” = ”A”? - Ensimmäinen ”sääntö” asettaa ”korrespondenssiteorian ”logiikan” lähtökohdan, mikä sitten yhdistääkin totuusteorian ”Russellin paradoksin” johtopäätökseen, ja pakottaa osoittamaan ”kielen ’yhteyden ’todellisuuteen’ ” / *jotakin yhteistä todellisuuden kanssa* , JA SITEN! S 2. / (4.0312) *niin, että!* *todellisuuden kuvia / maailma on* .

”Ristiriidattomuus” : Jos ei – (4.061) , niin ”kehä” tai! ”noidan – ”kehä”” .

”Russellin paradoksi” : ”Parturi, joka ajaa ja ei aja omaa partaansa”. - Katso ”korrespondenssiteorian ”logiikka” ja ”riippumattomuus”. (3.333 , 4.031)

”Sisäinen relaatio” : ”Muuta” paikkaa ”kielen ’yhteydelle ’todellisuuteen’ ” / *jollekin yhteiselle todellisuuden kanssa* ei ole kuin ”kieli” / ”universaali – kieli” , joka siis viitataan ”itseensä” , kun *luomme itsellemme tosiseikkojen kuvia.* (2.06 , 2.1 , 3.318 , 4.431)

”Todellisuuden kuva” : ”Totuuden” korrespondenssiteorian perusteella muodostettu ”lause” / ”lausemerkki” sen ilmaisuna, että ” ”lauseen ”totuus tai epätotuus” ” *todistettavasti mahdollinen* ” . (2.141 , 3 , 3.12 , 3.14 , 3.5 , 4.06 , 4.431 , 5.01)

”Todellisuuden” käsittäminen I : ”Kaikki ”universaali – kielessä” mahdolliset, muodostettavissa olevat ”lauseet” ”. - ”Todellisuus” v a s t a ! ”lauseena”. *Todellisuuden kuvien ”ajattelumahdollisuutena*”.

”Todellisuuden” käsittäminen II : Soveltamalla korrespondenssiteoriaa (suoraan) ”universaali – kieleen” saadaan vain ! ”tautologioita”, jos edes ”niitä” - ”Korrespondenssiteorian ”logiikka” sallii ”todellisuuden” määrittämisen joko I tai II ”riippumattomuuden” ensimmäisestä ”säännöstä” / S 1. johtuen; yhtäkään ”lausetta” ei voi osoittaa ja sanoa, väittää ”lauseen ”totuutta tai epätotuutta””, e d e s ”mahdollisuutta”. (1 – 1.1 – 1.11 – 1.12 – 1.13 , 2 , 2.06 , 2.063)

”Todistettavasti” : *Totuusargumenttien totuuteen tai epätotuuteen perustuen.* (4.25 , 5 , 5.01)

”Toinen looginen paikka” : ”Korrespondenssiteorian ”logiikka” voi olla ”totuuden – ”säilyttävää”” annetuin ”ehdoin” jos ja vain j o s osoittaa *toisen loogisen paikan* niin, että * *toinen looginen paikka* * ON * SE * , mitä Wittgensteinin ”perusajatus” koskee. (3.221, 4.0312 , 4.1271 , 4.128 , 5 , 5.01 , 5.55 , 5.5571 , 6.4321)

”Tosiseikka” : Kolme ”merkitystä”. - Ensin pelkkänä ”lauseena” / ”ajattelumahdollisuutena”. - Toiseksi ”todellisuuden kuvana”. - Kolmanneksi ”merkityksessä”, jossa ”tosiseikkaa” tavallisesti käytetään, ”totta tai epätotta” – merkityksessä / ”totena tai epätotena ”lauseena”” . - *Loogis-filosofisessa tutkielmassa* keskitytään etenkin toiseen ”merkitykseen” korrespondenssiteorian logiikan avaruuteen sijoittuvina tosiseikkoina. - Lukuun ottamatta, että Wittgensteinin määrittää ”todellisuuden” soveltamalla korrespondenssiteoriaa suoraan ”universaali – kieleen” / ”tosiseikan” kolmas ”merkitys” - Kts. ”todellisuuden” käsittäminen II .

”Tosiseikan looginen kuva” : Katso ”todellisuuden kuva”.

”Totuuden” korrespondenssiteoria : ”Lauseen” tai ”sen” / *sen ja sen asiaintilan* , mitä *lause esittää yhtäpitävyys / täsmävyys tai yhtäpitävyyden puute / täsmäämättömyys* - vastaavuus tai vastaamattomuus - *todellisuuden kanssa.* *Yhtäpitävyys* merkitsee luonnollisesti ”lauseen ”totuutta””, ja *yhtäpitävyyden puute* vastaa vasti ”lauseen ”epätotuutta”” . (2.21 , 2.221 – 2.222 – 2.223 – 2.224 – 2.224 , 3.04 , 3.05 , 4.031

”Ulkoinen relaatio” : ”Korrespondenssiteorian ”logiikan” välttämättömänä lähtökohtana oleva ”universaali – kielen” riippumattomuus ”todellisuudesta” kääntöpuolenaan ”(ontologisen) realismin” teesi.

”Universaali – kieli” : ”Kieli” , jossa voidaan ilmaista (periaatteessa) ” kaikki – ”sanottavissa – / ”ilmaistavissa – ”oleva” ” ” . - Wittgenstein *pyrkimyksen* ehdoton edellytys. - ”Mitään” ei voi etukäteen poissulkea, ja siksi *logiikassa kaikki mahdollisuudet ovat sen tosiseikkoja.* (2.0121)

”Wittgensteinin ”perusajatus” (4.0312) ” : Sen kaksi loogista ”syytä”. Ensimmäinen on ”se” , mihin Wittgenstein (nähtävästi) nojaa eli se, että *KUN lause on todellisuuden kuva niin, ETTÄ sisältää ” sekä totuusargumenttiensa ”totuuden” että totuusargumenttiensa ”epätotuuden” mahdollisuudet ” , NIIN LAUSE EI VOI ENÄÄ SISÄLTÄÄ - totuusehtojensa ilmaisuna - YHTÄPITÄVYYTTÄÄN JA YHTÄPITÄVYYDEN PUUTETTAAN TOTUUSARGUMENTTIENSA TOTUUSMAHDOLLISUKSIEN SUHTEEN.* - **EI KUMPAAKAAN.**

Toinen , ja se totuus- ja todistusteoreettisesti olennaisempi / Kurt Gödel ja Alain Turing , ”s y y” - onko ? ”sekin” Wittgensteinin analyysin taustalla - onkin sitten siinä, että *lause on todellisuuden kuva niin, ETTÄ ! PITÄÄ YHTÄ ” sekä totuusargumenttiensa ”totuuden” että totuusargumenttiensa ”epätotuuden” mahdollisuuksien ” SUHTEEN toteuttaneen* **TODELLISUUDEN KUVIEN ”EI – JOHDETTAVUUDEN”** , kuten ”korrespondenssiteorian ”logiikka” edellyttääkin. - *ETTÄ MAAILMA ON.* (1.13 , 4.12 , 4.121 , 4.1212 , 6.44 , 6.45 , 6.522) - Kts. ”toinen looginen paikka”.

L ä h t e e t :

Ludwig Wittgenstein : Tractatus logico-philosophicus - Logisch-philosophische Abhandlung , edition suhrkamp 12 , Basil Blackwell, Oxford, 1959 .

Ludwig Wittgenstein : Tractatus Logico-Philosophicus eli Loogis-filosofinen tutkielma , 1984 Wsoy , myös vuoden 1971 painos.

G. H. von Wright : Logiikka, filosofia ja kieli , 1982 Otava .

Tony Rosqvist : Gödel - aksiomaattisen aritmetiikan kaataja? (Arkhimedes 1 – 2 / 2014)

Torkel Franzén : Gödel's Theorem - an incomplete Guide to its Use and Abuse , 2005 by A K Peters Ltd. .

Scott Aaronson : Quantum Computing Since Democritus , 2013 Cambridge University Press .

Jordan Ellenberg : Miten välttää virheet , 2016 Terra Cognita .

Lynn Gamwell : mathematics + art a cultural history , 2016 by Princeton University Press .

Apostolos Doksias & Khristos H. Papadimitriou , kuvitus Alekos Papadatos ja Anne Di Donna : LOGICOMIX nerouden ja hulluuden rajalla , Suomenkielinen laitos © Tua Korhonen & Avain 2010 . Englanninkielinen alkuteos : Logicomix An Epic Search for Truth © Logicomix Print Ltd. 2009

Netti – lähteitä : Tieteen termipankki. - Jo mainittu Torkel Franzén. - Peter Smith / bloginsa ”Logic Matters”. - Scott Aaronson / bloginsa ”Shtetl – Optimized”. Wikipedia - Sanakirja.org. - Jukka Kemppisen blogi / ”Kemppinen”.

Nikolai Gogol : Mielipuolen päiväkirja s. 100 / NENÄ ja muut pietarilais-novellit , Aula & Co, 2016 .

Jevgeni Vodolazkin : Arsenin neljä elämää s. 341 , Into Kustannus Oy , paino Riika 2015

Helsingin Sanomat : 22. 4. 2016 / Tiede / ”Todista se, vaatii loogikko”.